

உ
சிவமயம்.

உய
2974

கந்தரலங்காரம்
மூலமும் உரையும்.

ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை.

யாழ்ப்பாணம், நாவலர் அச்சுக்கூடம்.

1940.

All Rights Reserved.

ண்டாம் • திப்பு]

[விலை சதம் 30.

84.5
அண
839
SL/PR

84115 SL/PR
சுவமயம்
சுவமயம்

தப
2974

உ.

சுவமயம்

அருணகிரிநாதர்

அருளிச்செய்த

கந்தரலங்காரம்

மூலமும்,

கொழும்புத் தமிழ்ச் சபை

— இல. 1-57 ஆம் தழுவல்

கொழும்பு 6

ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை

செய்த

புத்தரையும்.

யாழ்ப்பாணம்,

2974

“நாவலர்” அச்சுக்கூடம்.

1940.

(All Rights Reserved.)

VIJAYALAKSHMI BOOK DEPOT
248, Galle Rd.
WELLOWATTE,
COLOMBO-6,
T/Phone, 86930

அருணகிரிநாதர் வரலாறு.

சுப்பிரமணிய வரப்பிரசாதியாகிய அருணகிரிநாதர் திரு வண்ணமலையிலே அந்தணர்குலத்திலே அவதரித்தவர். வட மொழிப்பயிற்சி பெரிதுமுடையாரென்பது அவர் பாடியருளிய திருப்புகழ் முதலிய தூல்களிலே வருஞ் சமஸ்கிருதச் சொற் பிரயோகங்களால் நன்கு துணியப்படும். பூர்வ புண்ணியவசத் தால் அதிபாலியத்திலே தானே வடமொழி தென்மொழி பிரண் டிலும் மிக்க பாண்டித்திய முடையராயினார். அவர் இளமை யிலேதானே தம்வசத்தப்பிச் சுப்பிரமணியக் கடவுண்மாட்டு இயல்பாகச் செல்லும் மனக்கவர்ச்சியுடையாகி ஒருநாள் திரு வண்ணமலையிலேயுள்ள சுப்பிரமணிய சக்திதியை யடைந்து

ஏறுமயி லேறிவினை யாமேக மொன்றே
 ஈசருடன் ஞானமொழி பேசுமுக மொன்றே
 கூறுமடி யார்கள்வினை தீர்க்குமுக மொன்றே
 குன்றுருவ வேல்வாங்கி நின்றமுக மொன்றே
 மாறுபடு சூரரைவ தைத்தமுக மொன்றே
 வள்ளியை மணம்புணர வந்தமுக மொன்றே
 ஆறுமுக மானபொரு ணீயருளல் வேண்டும்
 ஆதி யருணாசல மமர்ந்த பேருமானே.

என்னும் இச்செய்யுளை முதன்முதற் பாடித்துணுத்தார். அவர் முற்பிறனியிலே சுப்பிரமணியபக்தியிலே முதிர்ச்சியுடையராயிருந்தும் சிற்றின்பத்தின்மேற் சிறிதிச்சையுடையராயிருந்த மையால் இப்பிறனியிலே இளமையிலேயே சிற்றின்பநுகர்ந்து சிறிதுநாளில் அதனை முற்ற உவர்த்துச் சுப்பிரமணியோபா சனையே பெருவாழ் வெனக்கொண்டு ஸ்தலங்கடோறுஞ் சென்று

சுப்பிரமணியப் பெருமானைப்பாடிக்காலங்கழித்தவர். அவர் வாக்கு வன்மையும் சந்தமுறப் பாடுந்திறமையும் சுப்பிரமணிய வாப்பிர சாதமு முடையவர். அவர் முன்னே வில்லிபுத்தூர் கல்விச் செருக்கும், சம்பந்தாண்டார் பத்திச்செருக்கும் அழியப் பெற்று அவர்பால் அதுக்கிரகமும் பெற்றார்கள்.

அருணகிரிநாதர் பாடியருளிய நூல்கள் கந்தரலங்காரம், கந்தரநுபூதி, கந்தரத்தாசி, திருவகுப்பு திருப்புகழ் என்பன. திருப்புகழ்தந்தொகை பதினாறுபிரம். பரகாயப் பிரவேசத்தி யிலும் அருணகிரிநாதர் வல்லவரென்ப. அவர் ஒருநாள் ஒரு கிளியினிடலிற் புழுத்த திருவண்ணாமலையினின்றும் நீங்கிச் சென்றுருக்குப்போய்ச் சுப்பிரமணிய தரிசனஞ்செய்துகொண்டு மீளுமுன் அச்செய்தியை அறியாத அவர்சுற்றத்தினர் அவர் இறந்தாரெனக்கொண்டு அவர் சரீரத்தைக் கொண்டுபோய்த் தகனஞ்செய்தார்கள். அவர் அதுகண்டு அன்றுமுதலாக அக் கிளியிடலோடு ஒருகூட்டில் வாழ்ந்தனரென்றும், அக்கூட்டி லிருந்தபடியே கந்தரநுபூதியை அருளிச்செய்தாரென்றுங் கூறுப.

வ
கணபதிதுணை.

கந்தரலங்காரம்.

மூலமும் உரையும்.

கட்டளைக்கலித்துறை,
காப்பு.

அடலநு னைத்திருக் கோபுரத் தேயந்த வாயிலுக்கு வடவநு கிற்சென்று கண்டுகொண்டேன்வநு வார்தலையிற் றடப டெனப்படு குட்டுடன் சர்க்கரை மொக்கியகைக் கடதட கும்பக் களிற்றுக் கிளைய களிற்றினையே.

இ-ள். அடல்—வலிமை பொருந்திய, அருணைத் திருக் கோபுரத்தே—திருவண்ணாமலைத் திருக்கோபுரத்திலே, அந்தவாயி லுக்கு—அதனிடத்தேயுள்ள வாயிலுக்கு, வடவநுகில்—வடக்கரு கில், சென்று கண்டுகொண்டேன்—போய்த் தரிசித்துக் கொண் டேன், வநுவார்தலையில்—தரிசிக்க வருவோரது தலையில், தடப டெனப்படு—தடபடவென்றுண்டாகும், குட்டுடன்—குட்டோடு, சர்க்கரை—சர்க்கரையை, மொக்கிய—திருவமுதுசெய்யும், கை— கையைபுடைய, கடதடகும்பக் களிற்றுக்கு—மதம்பொருந்திய அகன்ற மத்தகத்தினையுடைய யானைமுகக் கடவுளுக்கு, இளைய களிற்றினை—இளையவராகிய யானைபோன்ற சுப்பிரமணியக் கடவுளை. ஏ—று

இது விநாயக்ககடவுள் தியானமும் பின் முருகக் கடவுள் உபாசனையும் கூறிற்று.

நூ ல் .

பேற்றைத் தவளீசற்று மில்லாத வென்னைப் ரபஞ்சமென்னுத் தேற்றைக் கழிய வழிவீட்ட வாசேஞ் சடாட்வீமே லாற்றைப் பணியை மிதழியைத் தும்பையை யம்புலியின் கீற்றைப் புனைந்த பெருமான் குமாரன் க்ருபாகரனே,

இ-ள். பேற்றை—புண்ணியப் பேற்றினையும், தவம்—தவத்தினையும், சற்றும் இலாத—சிறிதும் இல்லாத, என்னை—அடியேனை பிரபஞ்சம் என்னும் சேற்றை—உலகமாகிய துக்கச்சேற்றுக்கடகை, கழிய வழிவிட்டவா—கடக்குமபடி வழிகாட்டியவரே, செம்சடா அடவிமேல் ஆற்றை பணியை இத்தழியை தும்பையை அம்புவியின் கீற்றை—சிவந்த சண்டயாகிய காட்டின்மேல் கற்கையை யும், அரவையும், கொன்றையையும், தும்பையை யும், சந்திரனது கீற்றையும் (பிறையையும்), புனைந்தபெருமான்—அணிக்த சிவபெருமானுடைய, குமாரன்—திருக்குமாரராகிய, கிருபாகரனே—கிருபையுடையவரே. (உமக்குத் தோத்திரம்) ஏ—று. (க)

பரத்திரயில்லாத எனக்கு உய்யவழிகாட்டியது உமது அளவில்லாத கிருபையன்றே என்பது கருத்து.

அழித்துப் பிறக்கவோட டாவயில் வேலன் கவியையன்பா லேழ்த்துப் பிழையறக் கற்கின் றிலீரோர் முண்டதென்ன னிழ்த்துப் புகையெழப் போங்கு வேங்குற்றன் னிடுங்கயிற்றுற் கழத்திற் சுருக்கிட டிழக்குமன் றேகவி கற்கின்றதே.

இ-ள். அழித்துப்பிறக்க ஒட்டா—(பிறவிக்கேதுவாகிய ஆவரவை)க் கெடுத்துப் பிறவியெடுக்க விடாததாகிய, அயில் வேலன்—கர்மை பொருந்திய வேலாயுதக்கடவன் மேலதாகிய, கவியை—தோத்திரகவியை, அன்பால்—அன்போடு, எழுத்துத் பிழையற—எழுத்துவழவிலலாமல், கற்கின்றிலீர்—ஒதுகின்றீர்களில்லை, ஏரி முண்டது என்ன—நெருப்புப்பற்றியதுபோல, விழித்து—கண்களை விழித்து, புகை எழப்பொங்கு—புகையுண்டாகுமாறு கொதிக்கின்ற, வெம் கூற்றன்—கொடிய யமன், விடும் கயிற்றால்—விசுநின்ற கயிற்றினால், கழுத்தில் சுருக்கு இட்டு—கழுத்திலே சுருக்குப் போட்டு, இழுக்கும் அன்றே—இழுப்பானன்றே, கவிக்கின்றதே—(வேறு) கவிக்கோ ஓதலாமோ. ஏ—று. (உ)

முருகக்கடவனது திருப்புகழைப் பாடுவோர் யமவேதனைப் படாரொன்பது கருத்து.

தேரணி யிட்டுப் புரமொரீத் தான்மகன் செங்கையிலவேற் றுரணி யிட்டணு வாகிக் கிரோளஞ்சங் குலைந்தாக்கர் தேரணி யிட்டு வளைந்த கடக நெளிந்ததுதூர்ப் பேரணி கெட்டது தேவேந்தர லோகம் பிழைத்ததுவே.

இ-ள். தேர் அணி இட்டுப் புரம் எரித்தான்—தேர்ப்படை கொண்டு முப்புரங்களைத் தகனஞ்செய்தவராகிய சிவபெருமானது, மகன் செம்மைவேல் கூர் அணியிட்டு—திருக்குமாரராகிய முருகக் கடவுளுடைய சிவந்த காத்தினுள்ள வேலாயுதத்தின் கரிய நுணியானது முறையே செலுத்தப்பட்டு, கிரோளஞ்சம் அஹு ஆதிக்குலைந்து—அதலை கிரோஞ்சமலை பொடியாகித் தகர்ந்து, அரக்கர் றோர் அணி இட்டு வளைந்த கடகம் நெளிந்தது—அசுரர் நேரே யணிவகுத்துச் சூழ்ந்த சேலையானது நெளிந்தது, சூர்ப்பேர் அணி கெட்டது—சூரனது பெரியபடை அழிந்தது, தேவேந்தரலோகம் பிழைத்தது—தேவராசனது உலகமாகிய சுவர்க்கம் உய்த்தது ஏ—று. (ங)

தேவர்களும் முருகக்கடவனைத் துதித்தே தமது துயர் நீங்கப் பெற்றார்கள் என்பது கருத்து.

ஓரவோட் டாரோன்றை யுன்னவோட் டார்மல ரிட்டுனதாள் சேரவோட் டாரைவர் செய்வதென் யான்சென்று தேவநய்யச் சோரநிட் டுரனைச் சூரனைக் காருடல் சோரிகக்கக் கூரகட் டாரியிட் டோரியைப் போதீனிற் கொன்றவனே.

இ-ள். ஓர் ஒட்டார்—(ஓன்றை) ஆராயவிடார், ஓன்றை உன்ன ஒட்டார்—ஓன்றை எண்ணவிடார், மலர் இட்டு—பூவைச் சூர்த்தி, உனதான்—உமது திருவடிகளை, சேர ஒட்டார்—நினைக்க விடார், ஐவர்—ஐம்புலன்களாகிய பகைவர், செய்வது என் யான்—அடியேன் செய்யத்தக்கது என்ன, சென்று—போய், தேவர் உய்ய—தேவர்கள் பிழைக்கும்படி, சோரலிட்டோனைச் சூரனை—கள்வனும் கொடியனுமாகிய சூரனை, கார் உடல்—கரியசரீரம், சோரிகக்க—இரத்தம்பொழிய, கூரகட்டாரி இட்டு—கரியவேணி னாலே, ஓரிமைப்போதினில் கொன்றவனே—ஒருநொடிய்பொழுதில் சங்கராஞ் செய்தவரே. ஏ—று. (ச)

தேவரை வருத்திய பகைவரை வென்றொழித்தவரே எனது பகையாகிய ஐம்புலனை வெல்ல வலிமைகத்தருளு மென்பது கருத்து.

திருந்தப் புவனங்க ளின்றபொற் பாவை திருமுலைப்பா
லருந்திச் சரவணப் பூந்தொட்டி லேறி யறுவர்கோங்கை
வீரூபிக் கடலழக் குன்றழச் சூரழ விம்மியழங்
குருந்தைக் குறிஞ்சிக் கிழவனென் றேதுக் குவலயமே.

இ-ள், திருந்த—உய்யம்படி, புவனங்கள் என்ற பொற்பாவை
—உலகங்களைத் தோற்றுவித்தருளிய பொற்பாவைபோன்ற உமா
தேவியாரது, திருமுலைப்பால் அருந்தி—திருமுலைப்பாலுண்டு, சர
வணப்பூற் தொட்டிலேறி—சரவணப்பொய்கையாகிய பூந்தொட்டி
லிலே சிடந்து, அறுவர்கொங்கை விரும்பி—கார்த்திகைமாதரது
பாலுண்ணவிரும்பி, கடல் அழ—கடலொலிசெய்தழ, குன்று அழ
மலை ஒலிசெய்தழ, சூரழ—சூரன் கலங்கியழ, விம்மி அழும்—
விம்மி அழுக, குருந்தை—பச்சைக் குழந்தையாகிய குமாரக்
கடவுளை, குறிஞ்சிக்கிழவன் என்று ஒதும் குவலயம்—மலைநாட்டுக்
கிழவன் என்று சொல்லும் உலகம். எ—று. (ந)

முருகக்கடவுள் பாலராயினும் அவர் பராக்ரமம் பெரிதென்
பது கருத்து.

பெரும்பைம் புனத்தினுட் சிற்றேனல் காக்கின்ற பேதைகொங்
வீரம்புந் குமாரனை மெய்ப்பாட்பி னுன்மெல்ல மெல்லவுள்ள [கை
வரும்புந் தனிப்பர மானந்தத் தித்தித் தறிந்தவன்றே
கரும்புந் துவர்த்துச் செந்தேனும் புளித்தறக் கைத்ததுவே

இ-ள், பெரும்பைம் புனத்தினுள்—பரந்த பச்சைப்புனத்தி
னுள்ளே, சிற்றேனல் காக்கின்ற—சிறுதினைகாத் திருக்கும், பேதை
கொங்கை—வள்ளினாயகியாரது தனங்களை, விரும்பும் குமாரனை—
காதலிக்கும் குமாரக்கடவுளை, மெய்ப்பாட்பி னுன்—உண்மையன்
போடு, மெல்ல மெல்ல உள்ள—மெல்லமெல்ல நினைக்க, அரும்
பும்—தோற்றும், பரமானந்தம்—பேரின்பமானது, தித்தித்து—
இனித்து, அறிந்த அன்றே—அதுபயித்த அப்பொழுதே, கரும்புந்
துவர்த்துச் செந்தேனும் புளித்து அறக்கைத்ததுவே—(இனிப்பிற்
சிறந்த) கரும்புந் துவர்த்துடையதாகி, செவ்வீதாய தேனும் புளிப்
புடையதாகி முற்றுந் கைத்துவிட்டது. எ—று. (க)

சுப்பிரமணிய பத்திரினும் இனியது வேறில்லை யென்பது
கருத்து.

சளத்திற் பிணிபட் டசட்டு கீரியைக்குட் டவிக்குமென்ற
னுளத்திற் ப்ரமத்தைத் தவிர்ப்பா யவுண நூத்துதீரக்
குளத்திற் குதித்துக் குளித்துக் களித்துக் குடித்துவெற்றிக்
களத்திற் சேருக்கிக் கழதாட வேறெட்ட காவலனே.

இ-ள், சளத்தில் பிணிபட்டு—மாயப் பொய்வாழ்விற் சிக்
குண்டு, அசட்டுக் கீரியைக்குள்—இழிதொழிலினுள்ளே (கிடந்து)
தவிக்கும் என் தன் உளத்தில பிரமத்தைத் தவிர்ப்பாய்—வருந்து
கின்ற என் உள்ளத்திலேயுள்ள மயக்கத்தை நீக்குவீராக, அவுணர்
உரத்து உதிரக் குளத்தில்—அசுரருடைய மார்பிலிருந்து
சொரிந்த இரத்தவாணியிலே, குதித்துக் குளித்துக் களித்துக்
குடித்து—துள்ளிமுழுசி ஆனந்தங்கொண்டு (வயிறாக்) குடித்து,
வெற்றிக் களத்தில் செருக்கி—வெற்றிபெற்ற யுத்தகளத்திலே
செருக்குக்கொண்டு, கழுது ஆட—பேய்கள் ஆடும்படி, வேல்
தொட்ட காவலனே—வேலைச்செலுத்திய இரக்கரே. எ—று (எ)

அகரர் செருக்கை பொழித்தவரே எனது மயக்கத்தை
யொழித்தருளும் என்பது கருத்து.

ஒளியில் விளைந்த வுயர்ஞான பூதரத் துச்சீயின்மே
லளியில் விளைந்ததோ ரானந்தத் தேனை யநாதிபிலே
வெளியில் விளைந்த வெறுப்பாழைப் பெற்ற வெறுந்தனியைத்
தெரிய விளம்பிய வாழுக மாறுடைத் தேசிகனே.

இ-ள், ஒளியில் விளைந்த—பாசோதியிலே யுண்டாகிய உயர்
ஞானபூதரத்து உச்சியின்மேல்—மேலாகிய ஞானமடையி னுச்சி
யின்மீது, அளியில் விளைந்தது ஓர் ஆனந்தத்தேனை—அருளினால்
உண்டாயதாகிய ஒப்பில்லாத பேரின்பத்தேனை, அராதியிலே சுத்த
சிவத்தினிடத்திலே, வெளியில் விளைந்த வெறுப்பாழைப் பெற்ற
வெறுந்தனியை—சிடாகாயத்திலே யுண்டாகிய சுத்தவெளியை
யுடைய சுத்தப்பிரணவத்தை, தெனிய விளம்பியவா—விளக்க
முறச் சொன்னவரே, முகம் ஆறுடைத் தேசிகனே—முகங்கள்
ஆறுடைய குருமுர்த்தியே (உமக்குக் தோத்திரம்) எ—று. (அ)

பிரணவத்தின் உட்பொருளை விளக்கிக் குறாமூர்த்தி யாயின வரே உமக்குத் தோத்திரம் என்பது கருத்து. தேனென்று பாகென்று வயிக்கோ னுமொழித் தேய்வவள்ளி கோனன் றெனக்குப தேசீத்த தோன்றுண்டு கூறவற்றே வானன்று காலன்று தீயன்று நீரன் று மண்ணுமன்று தானன்று நானன் றுசரீரீ யன்று சரீரீயன்றே.

இ-ள். தேன் என்று பாகு என்று உவமிக்க ஒன்று மொழித் தெய்வ வள்ளி கோன் அன்று எனக்கு உபதேசிக்கிறது என்று உண்டு—நீரன் என்று பாகென்றும் உவமைசொல்லலாகாத இனிய சொல்லையுடைய தெய்வகண்ணியாகிய வள்ளிகாபகியாரது பகியாகிய முருகக்கடவுள் ஆநான் எனக்கு உபதேசஞ்செய்தது ஒருபொருள் உளது, கூறவற்றே—கூறவல்லதோ, வான் அன்று ஆகாயமுமன்று, கால் ஆன்று—காற்றுமன்று, தீ ஆன்று—கெருபுபுகன்று, நீர் அன்று—சலமுமன்று, மண்ணும் அன்று—மண்ணாகிய பூகமுமன்று தான் அன்று—தாமும், ஆலலர்—கான் அன்று—நானும்வல்லினன், ஆசரீரீ அன்று—சரீரீயில்லாதது மன்று, சரீரீ அன்று—சரீரீமுடையதுமன்று ஏ-ஆசை. ஏ-று.

முருகக்கடவுள் எனக்குபதேசிக்க பொருள் வாக்கு மனத்துக்கு எட்டாதது என்பது கருத்து. (க)

சொல்லுநகக் கில்லையென் றெல்லா மிழந்து சும்மாவிற்குத் பெல்லையுட் செல்ல வேண்டிப்பட்ட வரவிகல் வேலனல்ல

[வைச் செவ்வாய்

கொல்லீயைச் சேர்க்கின்ற சொல்லீயைக் கல்வரைக் கொவ்வல்லீயைப் புல்கின்ற மால்வரைத் தோளண்ணல் வல்லபமே

இ-ள். சொல்லுநகக்கு இவ்வை என்று எல்லாம் இழந்து—(வாக்கினால்) சொல்லமுடியாது என்று எல்லாவற்றையும் விட்டு, சும்மா இருக்கும் எல்லைபுள் செல்ல என விட்டது—மொளனமாகிய முடிவின்னளே என்னைச் செல்லுமபடி விட்டவகை, இவல் வேலன்—வலிபொருட்கிய வேலாபுதத்தைபுடையவரும், நல்ல கொல்லீயைச் சேர்க்கின்ற சொல்லீயை—நல்ல கொல்லிப் பண்ணை இசைப்பதாகிய இனியமொழியாகி, கல்வரைக் கொவ்வைச்

செவ்வாய் வல்லீயை—கண்மலைவிலே யுள்ள கொவ்வைக் கனி போன்ற சிவந்த வாயையுடைய கொடிபோன்றவனை, புல்கின்ற மால்வரைக் தோள் அண்ணல்—புணருகின்ற பெரிய மலைபோன்ற தோளையுடைய பெருமானாகிய முருகக்கடவுளது வல்லபமே—வல்லமையே. ஏ—று. (ம)

மெனனாகத்த நிலையில் அடிபேனை வைத்த முருகக்கடவுளது வல்லபமே வல்லப மென்பது கருத்து.

குசைநேகி மூலெற்றி வேலோ னவுணர் குடர்குழம்பக் கசையடு வாசி விசைகொண்ட வாகனப் பிலியின்கோத் தசையடு கால்பட்டசைந்தது மேரு வடிபிடவேண் டிசைவரை தூள்பட்ட வத்துளின் வாரி தீடர்ப்பட்டதே.

இ-ள். குசை செகிழா—கர்மை குன்றாக, வெற்றி வேலோன்—வேற்றியைத் தரும் வேலாபுதத்தைபுடைய முருகக்கடவுள், அவுணர்—அசுரரது, குடர்குழம்ப—குடல் கலக்குமபடி, சசையடு—கயிற்றுக் கொலிட்டுத் தூண்டப்படும, வாசி—குசிரையினது, விசைகொண்ட வாகனப் பிலியின்கொத்து—வேகம்பொறும் வேகமுடைய மயில்வாகனத்தினது தோலைக் கற்றையானது, அசையடு—அசைதலா லுண்டாகும், கால்பட்டு—காற்றுப்பட்டு, மேரு அசைத்தது—மேருமலை அசைத்தது, அடியிட—(மயில்வாகனம்) அடிவைக்க, எண்திசை வரைதூள்பட்ட—எட்டுத்திசை மலைகளும் பொடியாயின, வாரி தீடர்ப்பட்டது—கடல் தீடராயிற்று ஏ-ஆசை. ஏ-று. (கக)

முருகக்கடவுள் தொண்டரைக் காக்கும் பொருட்டு விரைந்து வந்தருளுவர் என்பது கருத்து.

படைபட்ட வேலவன் பால்வந்தவாகைப் பதாகையென்னும் தடைபட்ட செவல் சிறகடிக் கொள்ளச் சலதிகிழிந் தடைபட்ட தண்ட கடாக முகிர்ந்த துடுப்பல மிடைபட்ட குன்றழ மாமேரு வேற்பு மிடிபட்டவே.

இ-ள். படைபட்ட—படையாகப் பொருந்திய, வேலன் பால்வந்த—வேலையுடைய கடவுளிடத்தே வந்ததாகிய, வாகைப்

பதாசை என்னும்—வெற்றிக்கொடியாகிய, தடைப்பட்டசேவல்—
தடுத்தாட் கொள்ளப்பட்ட சேவல், சிறகடிக் கொள்ள—சிறகை
யடிக்க, சலதிகழிந்து உடைபட்டது—சமுத்திரம் பிரிந்து உடைந்
தது, அண்டகடாகம் உதிர்ந்தது—அண்டகோளக் கவிப்பு உதிர்ந்
தது, உடுப்படலம் மீடைபட்ட—நகரத்திர அடுக்குக்கள்
நெருங்கி மோதுண்டன, குன்றமும் மாசீமருவெற்பும் இடிபட்ட
—மலைகளும் மகாமேருமலையும் இடிபட்டன. ஏ-அசை. ஏ—அ.

முருகக்கடவுளது பேராற்றல் அவருடைய வெற்றிக்கொடி
யின் செய்தியால் அளவிடப்படுமென்பது கருத்து.

ஒருவரைப் பங்கி லுடையாள் குமாரனுடைமணிசேர்
திருவரைக் கிண்கிணி யோசை படத்தீடுக் கிட்டரக்கர்
வேருவரத் திக்குச் செனடுபட் டேட்டுவேற் புங்கனகப்
பருவரைக் குன்று மதிர்ந்தன தேவர் பயங்கேட்டதே.

இன். ஒருவரைப் பங்கில் உடையாள் குமாரனுடை—ஒப்
பில்லாத தனிமுதல்வராகிய திவிரானைப் பாகத்திலுடைய உமர்
தேவியாது திருக்குமாரராகிய முருகக்கடவுளுடைய, மணிசேர்
திரு அரைக்கிண்கிணி யோசை பட—இரத்தினம் பொருத்திய
அரையிலுள்ள சதங்கையொலி கேட்டவுடன், அரக்கா திடுக்கிட்டு
வெருவர்—அசுரர்கள் திடுக்கிட்டு அஞ்ச, திக்குச் செனடுபட்டு—
திக்குகள் செனிடுபட்டு, எட்டுவெற்பும்—அட்டகிரிகளும், கனகப்
பருவரைக் குன்றும்—பொன்னாலாகிய பெரிய மேருமலைச் சிகர
மும், அதிர்ந்தன—உடுக்கின, தேவர் பயங்கேட்டது—தேவர்க
ளுடைய அச்சம் நீங்கிற்று. ஏ-அசை. ஏ—அ. (கக)

பாலகப்பிரமணியக்கடவுளது சதங்கையொலி கேட்கத் துண்
பங்களெல்லாம் தாமே அஞ்சி நீங்குமென்பது கருத்து.

குப்பாய வாழ்க்கையுட் கூத்தாடு மைவாற்று கோட்படைந்த
வப்பாச நெஞ்சனை யீடேற்று வாய்நு தாண்டுவேற்பு
மப்பாதி யாய்விழ மேருங் குலுங்கவிண் னுருமுய்யச்
சப்பாணி கோட்டிய கையா றிரண்டுடைச் சண்முகனை

இன். குப்பாய வாழ்க்கையுள் கூத்தாடும் ஐவாற்று கொட்பு
அடைந்த—சட்டைபோன்ற சரீரத்தினுள்ளே கூத்தாடுகின்ற
ஐவராலே சுழற்சிகொண்ட, இப்பாசநெஞ்சனை—இந்த உலகப்
பற்றுள்ள நெஞ்சடையேனை, ஈடேற்றுவாய்—உய்யவருள் செய்
வாய், திருகரன்குவெற்பும்—அட்டமலைகளும், அப்பாதி யாய் விழ
—அவ்வப் பாசிகளாகிவிழ, மேருங் குலுங்க—மேருமும்
கடுங்க, விண்ணுரும் உய்ய—தேவர்களும் உய்ய, சப்பாணி
கொட்டியகை ஆறு இசண்டு உடை சண்முகனை—கரதாளங்
கொட்டி விளைபாடிய கைகள் பண்ணிரண்டுடைய ஆறுமுகக்
கடவுளை, ஏ—அ.

(கச)

முருகக்கடவுள் திருக்கைகொட்டத் துன்பமெல்லாம் கலங்கி
யோடும் என்பது கருத்து.

தாவடி யோட்டு மயிலிலுந் தேவர் தலையிலுமென்
பாவடி யேட்டிலும் பட்டதன் றேபடி மாவலிபான்
முடி கேட்டன்று முதண்ட கூட முகமுட்டச்
சேவடி நீட்டும் பெருமான் மருகன்றன் சிற்றடியே.

இன். தாவடி ஓட்டும் மயிலினும்—பாய்ச்சற்கதியிலே
செலுத்தப்படும் மயிலினமீதும், தேவர்தலையினும்—தேவர்கள் சிற்
சின்மேலும், என் பா அடி ஏட்டிலும்—எனது பாட்டிலடியுள்ள
வேட்டினிடத்தும், பட்டது அன்றோ—பதித்தனவல்லவா, படி
—கிலம், மாவலிபான்—மாவலிசக்கரவர் ததியிடம், மு அடி கேட்ட
அன்று—முன்றடி வேண்டியவர்கள், முதது அண்ட கூட முகடு
முட்ட—பெரிய விண்ணுலகந்து முகடு தட்டும் படியாக, சேவடி
நீட்டும் பெருமான்—சிவந்த திருவடிகளை நீட்டிய விஷ்ணு
முர்த்திக்கு, மருகன் தன் சிற்றடி—மருகராகிய முருகக்கடவு
ளது சிறிய திருவடிகள். ஏ—அ. (கக)

தேவர்கள் தமது சிரசினுலே தாங்கும் முருகக்கடவுளது
திருவடி இப்பாட்டினிடத்தும் விளக்கமாமென்பது கருத்து.

தடுக்கோண் மனதீதை விடுங்கோள் வெகுளியைத் தானமென்
மிடுங்கோ ளிநுந்த படியிருங் கோளேழு பாநுழய்யக் [ய
கோடுங்கோபச் சூருடன் குன்றந் திறக்கத் துளைக்கவைவேல்
விடுங்கோ னருள்வந்து தானே யுமக்கு வெளிப்படுமே.

இ-ள். தடுங்கோள் மனத்தை—நிலைபற்ற மனத்தைத் தடுத்து நிறுத்துங்கள், விடுங்கோள் வெகுளியை—கோபத்தை யொழியுங்கள், தானம் என்றும் இடுங்கோள்—தருமத்தை எந்நாளுள் செய்யுங்கள், இருந்தபடி இருங்கோள்—உண்மையான நெறியிலொழுதுங்கள், எழுபாரும் உய்ய—ஏழலகமும் உய்யும் படி, கொடுங்கோபச் சூருடன் குன்றக்கிறக்கத் துளைக்க—கொடிய கோபத்தை யுடைய சூரனுடன் மலைகிறக்கும்படி துளைக்க, வைவேல்—கூரியவேலை, விடுங்கோள்—விட்டமுருகக் கடவுளுடைய, அருள்வந்து நானே உமக்கு வெளிப்படும்—திருவருளானது தானாகவந்து வெளியாகும். ஏ-அசை. எ—று. (கசு)

மனவடக்கமும் கோபமின்மையும் தானமும் நன்னெறியுமே முருகக்கடவுளது திருவருட்பேற்றுக்குபாயமாமென்பது கருத்து. வேதா கமசீத்ர வேலா யுதன்வேட்சி பூத்ததண்டைப் பாதார விந்த மரணுக வல்லும் பகலுமில்லாச் சூதான தற்ற வேளிக்கே யொளித்துச் சும்மாவிருக்கப் போதா மினிமன மேதேரி யாதோரு பூதர்க்குமே.

இ-ள். வேதாகம—வேதமும் ஆகமமும்போல், சித்திர வேலாயுதன்—அற்புதமான வேலாயுதத்தை யுடைய முருகக்கடவுளது, வெட்சி பூத்த—வெட்சிப்பூவை யொத்த, தண்டைப் பாதார விந்தம்—தண்டையணிந்த பாதாமரைகள், ஆரணுக—காப்பாக, அல்லும் பகலும்—இரவும் பகலும், இல்லா—இல்லாததும், சூதானது அற்ற—மயக்கமில்லாததுமாகிய, வெளிக்கே—சீதரகாயத்திலே, ஒளித்துச் சும்மா இருக்க—கலந்து சுகமாக வாழ்தற்கு, போதாய் இனி மனமே—இனி மனமே போகக்கடவாய், தெரியாது ஒரு பூதர்க்கும்—ஒரு சீவரும் அறியாமல். ஏ—று. (கசு)

மனமே வினைகளைச் செய்துழலாது ஞானயோகத்துக்கு முயலுவாயாகவென்பது கருத்து.

வையிற் கதிர்வடி வேலோனை வாழ்த்தி வறிஞர்க்கென்று நொய்யிற் பிளவள வேனும் பகிர்மின்க னுங்கடக்கிங்ஙன் வையிற் கோதுங்க வுதவா வுடம்பின் வேறுநிழல்போற் கையிற் போருள் முதலாது காணும் கடைவழிக்கே.

இ-ள். வையின்—கூர்மையினைடைய, கதிர் வடிவேலோனை—கிரணமும் நேரும் போருந்திய வேலாயுதக் கடவுளை, வாழ்த்தி—துதித்து, வறிஞர்க்கு என்றும்—வறியவர்களுக்கு எந்நாளும், நொய்யிற் பிளவு அளவு எனும்—ஒரு நொய்யின்பாணியளவாயினும், பகிர்மின்கள்—பகிர்ந்து கொடுங்கள், தங்கட்கு இங்ஙன்—உங்களுக்கு இவ்விலகத்திலே, வெய்யிற் கு ஒதுங்க—வெய்யிலுக்கு ஒதுங்கத்தானும், உதவா உடம்பின்—பயன்படாத உடம்பினது, வெறு கிழல் போல்—விண் நிழலைப்போல, கையிற் பொருளும்—கையிலேயுள்ள செல்வப் பொருளும், கடை வழிக்கு உதவாது காணும்—மரணகாலத்தில் பயன்பட மாட்டாது என்பதை அறிவீராக. ஏ—று. (கசு)

தருமமே மரணகாலத்துக்குறுகி யென்பது கருத்து. சொன்ன கிரேளஞ்ச சிரியூ ருருவத் துளைத்தவைவேன் மன்ன கடம்பின் மலர்மாலை மார்பமேள னத்தையுற்று நின்னை யுணர்ந்துணர்ந் தேல்லா மோருங்கிய நிர்க்குணம்புண் டென்னை மறந்திறந் தேனிற்றந் தேன்ட்ட தீவ்வுடம்பே.

இ-ள். சொன்ன—பொன்மயமாகிய, கிரேளஞ்ச சிரி ஊடுருவதுளைத்த வைவேல் மன்ன—கிரேளஞ்சமலையை ஊடுரு வும்படி துளைத்த கூரிய வேலையுடைய தலைவரே, கடம்பின் மலர் மாலை மார்ப—கடப்பம்பூ மாலையைத் தரித்த மார்பசே, மெளனத்தை யுற்று—மெளனம்பொருத்தி, நின்னை உணர்ந்து—தேவரீரை அறிந்தறிந்து, எல்லாம் ஒருங்கிய—எல்லாம் அடங்கிய, நிர்க்குணம் பூண்டு—குணங்கடத்த நிலையையடைந்து என்னை மறந்திருத்தேன்—பரவசமானேன், இறந்தே விட்டது இவ் வுடம்பு—இச்சரீரம் என்னை விட்டு நீங்கியது. ஏ—று. (கசு)

முருகக்கடவுளே, பிரபஞ்சத் தொடக்கற்று உமது மய மாணை என்பது கருத்து.

கோழிக்கொடிய னடிபணி யாமற் குவலயத்தே வாழக் கருதும் மதியிலி காளுங்கள் வல்வினைதோ யூழிப் பெருவலி யுண்ணலொட்டா துங்க ளத்தமேல்லா மாழிய் புதைத்துவைத் தால்வரு மோதும் மடிப்பிறகே.

இ-ள். கோழிக் கொடியன் அடி பணியாமல் குவலயத்தே வாழக் கருதும் மதியிலிகள்—சேவற் கொடியையுடைய முருகக் கட்டவாளுடைய திருவடிகளைத் தொழாமல் பூமியிலே வாழ்வதற்கு என்னும் புத்தியில்லாதவர்களே, உங்கள் இப்பெருவளி வலவினை நோய் அழி உண்ண ஒட்டாது உங்கள் அத்தம் எல்லாம்—உங்களுடைய இச்சப்பெரிய வலிமை பொருந்திய கொடிய தீவினைநோயாகிய ஊழானது உங்கள் பொருளை யெல்லாம் அதுபயிக்க விடமாட்டாது, ஆழப் புதைத்து வைத்தால் வருமோதும் அடிப்பிற்கே—(அச்சப் பொருளை) ஆழமாகப் புதைத்து வைத்தால் அஃது உம்மைத் தொடர்ந்து பின்னே வருமோ. எ-று.

உங்கள் பொருளையுண்ணாமலும் தருமஞ்செய்யாமலும் புதைத்து வையாதீருங்கள் என்பது கருத்து.

மரணப் ரமாத நமக்கில்லை யாமென்றும் வாய்த்ததுனை
கரணக் கலாபியும் வேலுமுன் டேகிண் கிணிமுருள
சரணப்ர தாப சசிதேவீ மங்கல்ய தந்திரகக்ஷா
பரணகீரு பாசுர ஞானு கரகர பாஸ்கரணே.

இ-ள். மரணப் பிரமாதம் நமக்கு இல்லை யாம்—மரணமாகிய மோசம் நமக்கு வருவதில்லையாம், என்றும் வாய்த்த துனை— நமக்கு வக்காலமும் வாய்ப்பாகிய சகாயமாக, கிரணக் கலாபியும் வேலும் உண்டே—சுதிரவீசம் தேரலையும் வேலாயுதமு முண்டல்லவா, கிண்கிணி முருள சரணப் பிரதாப—சதங்கைப்பணிந்த பூவரும்பு போலும் பாதங்கையுடைய பிரதாபரே, சசி தேவீ மங்கல்ய தந்திரகக்ஷாபாண கிரபாகர—இந்திராணியுடைய தாலிக் கயிற்றைக் காப்பீது ஆபரணமாக வுடையவர்க, கிருபாகர—கிருபையைச் செய்பவரே, ஞானகர—ஞானத்துக்கு இருப்பிடமாயுள்ளவரே, கா பாஸ்கரணே—தேவ சேனாபதியே. எ-று.

வேலும் மயிலும் துணையாகுமாயின் மாணவேதனை நமக்கில்லையென்பது கருத்து. (உ.உ)

மொய்தா ரணிமுழல் வள்ளியை வேட்டவன் முத்தமிழால்
வைதா ரையுமங்கு வாழவைப் போன் வேய்ய வாரணம் போற்
கைதா னிருப துடையான் றிலைபத்துங் கத்தரிக்க
வேய்தான் ம்ருக னுமையாள் பயந்த விலஞ்சியமே.

இ-ள். மொய் தார் அணி குழல்—கெருங்கிய பூமாலையினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கூத்தலையுடைய, வள்ளியை வேட்டவன்—வள்ளிகாய்கியாசை மணம்பூரித்தவர், முத்தமிழால் வைதாரையும் அங்கு வாழவைப்போன்—இயல் இசை நாடகமென்னுமுன்று தமிழாலும் தம்மை கிந்தை செய்வதையும் அல்கிடத்திலே சிறந்து வாழும்படி வைக்குங் கிருபையுடையவர், வேய்ய வாரணம் போல்—கொடிய யானை போல, கைதான் இருபது உடையான் தலை பத்தும்—இருபது கரங்கையுடையவனுடைய இராவணனுடைய தலைகள் பத்தையும், கத்தரிக்க எய்தரண—கொய்யும்படி எய்த விஷ னுவினது, ம்ருகன்—மருகர், உமையாள் பயந்த இலஞ்சியம்—உமாதேவியார் ஈற்றருளிய மகிழும் பூப் போலுமினியர். எ-று. ஏ தான் அஞ்ச (உ.உ)

முருகக்கடவுளைப் பாடுவோர் பெருவாழ்வு பெறவர் என்பது கருத்து.

தெய்வத் திருமலைச் செங்கோட்டில் வாழத் செழுத்கடரே
வைவைத்த வேற்படை வானவ நோமற வேணுணையா
னைவர்க் கிடம்பெறக் காலீரண் டோட்டி யதீலிரண்டு
கைவைத்த வீடு குலையுமுன் னேவந்ந காத்தருளே.

இ-ள். தெய்வத் திருமலைச் செங்கோட்டில் வாழத் செழுத்கடரே—தெய்வீசம் பொருந்திய அழகிய மலையாகிய திருச்செங்கோட்டில் எழந்தருளியிருக்குய சிறந்த சோதியே, வை வைத்த வேற்படை வானவனே—கர்வம்பொருந்திய வேலாயுதத்தை புடைய கடவுளே, மறவேன் உனை யான்—யான் தேவரீரை மறவேன், ஐவர்க்கு இடம் பெற கால் இரண்டு ஒட்டி—புலன்கள் ஐந்துக்கும் இடமுண்டாகக் கால்கள் இரண்டையிட்டு, அதில் இரண்டு கை வைத்த வீடு—அக்கட்டில் இரண்டு கைகள் வைக்கப்பெற்றதாகிய வீடு, குலையுமுன்னே வந்து காத்தருள்—குலைத்தழியுமுன்னே வெளிவந்து இரக்சித்தருள் வீராடி. எ-று. ஏ-அஞ்ச.

முருகக்கடவுளை, இவ்வடம்கிருகருடீபோதே என்னை ஆட்கொண்டருளும் என்பது கருத்து.

கின்னம் குறித்தடி யேன்செவி நீயன்று கேட்கச்சொன்ன
குநீநம் குறிச்சி வெளியாக்கி விட்டது கோடுகுழல்
சின்னம் குறிக்கக் குறிஞ்சிக் கிழவர் சிறுமிகளை
முன்னம் குறிச்சியிற் சென்றுகல் யாணமுயன்றவனே.

இ-ள். கின்னம் குறித்து— துன்பத்தை நோக்கி, அடியேன்
செவி கேட்க ஆன்று நீ சொன்ன குடி—அடியேன் செவிப்பெற
படி அந்நான் தேவரீர் சொன்ன ஹாரம் காரம் என்னும் அபய
லாக்கை, நம்குறிச்சி வெளியாக்கிவிட்டது—நமது சிற்றார்
வெளிப்படுத்திவிட்டது, கோடு குழல் சின்னம் குறிக்க—கொம்பும்
தாண்டியும் நாகசின்னமும் ஆடையாளம் காட்ட, குறிஞ்சிக் கிழவர்
சிறுமிகளை—மலைநாட்டுக் தலைவராகிய வேடரது கன்னியை,
முன்னம்—முன்னே, குறிச்சியிற் சென்று கல்யாணம் முயன்ற
வனே—வேடர் குறிச்சியிலே போய் மணப்பிரயத்தனஞ் செய்த
வனே. எ—று. (உச)

முருகக்கடவுளே, வள்ளிநாயகிபாரது சிறுமையை நேசக்
காறு அவரை ஆட்கொண்டதுபோல் அடியேனையுமாட் கொணர
கொள் இச் சிற்றார் துற்றுவின்றி தன்பது கருத்து.

தண்டா யதழந் திரிசூல முன்விழத் தூக்கியுள்ளைத்
தீண்டாட வெட்டி விழவிடு வேன்செந்தீல் வேலனுக்குத்
கொண்டா கியவேன் னவ்நோத ஞானச் சுடர்வடிவாள்
கண்டா யடாவந்த ஞாவந்து பார்சற்றென் கைக்கெட்டவே.

இ-ள். தண்டாயுதமும் திரிசூலமும் விழ—உனது கையிலே
யுள்ள தண்டாயுதமும் முத்தலைச் சூலமும் விழும்படி, தாக்கி—
அடித்து, உன்னைத் தீண்டாட வெட்டி விழவிடுவேன்—உன்னைக்
கவல்துமாறு வெட்டி, விழும்படி விடுவேன், செந்தீல் வேலனுக்குத்
கொண்டு ஆகிய என் அவினோத ஞானர் சுடர்வடிவாள் கண்டாய்
—திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளியிருக்கும் வேலையுடைய குமாரக்
கடவுளுக்குச் செய்யுந் தொண்டாகிய எனது மாறுபாடில்லாத
ஒளியையுடைய கரிய ஞானவாள் (என் கையிலிருப்பது) கண்
டாய், ஆடர் அந்தகர்—ஆடர் யமனே, என் கைக்கு எட்ட சற்று
வந்து பார்—என்னைக்கு எட்டும்படி (கிட்ட) சற்றே வந்து பார்.

கப்பிரமணிய தொண்டர் யமனுக்கு அஞ்சவேண்டுவதில்லை
என்பது கருத்து.

நீலச் சிகண்டியி லேறும் பிரானேந்த நேரத்திலுங்
கோலக் குறத்தி யுடன்வரு வான்குரு நாதன்சொன்ன
சீலத்தை மெள்ளத் தேளிந்தறி வார்சிவ யோகிகளே
காலத்தை வென்றிருப் பார்மரிப் பார்வேறும் கன்மிகளே.

இ-ள். நீலச் சிகண்டியில் ஏறும் பிரான்—நீலநீரும் பொருக்
திய மயிலில் ஏறிச் சஞ்சரிப்பவராகிய குமாரக்கடவுள், எந்த
நேரத்திலும் கோலக் குறத்தியுடன் வருவான்—எந்தவேளையி
லும் ஆழகிய குறவள்ளியுடன் பிரசன்னமாவார், குருநாதன்
சொன்ன சீலத்தை மெள்ளத் தெளிந்து அறிவார் சிவயோகி
களே—குருநாதனாகிய குமாரக்கடவுள் உபதேசித்தருளிய மந்
நிரத்தைச் சாலகானமாக ஆராய்ந் துணர்பவராகிய சிவயோகி
களே, காலத்தை வென்றிருப்பார்—காலக்கடவுளாகிய யமனை
வெற்றி கொண்டிருப்பவர்கள், வெறும் கன்மிகளே மரிப்பார்—
உண்மையுணராத வெறும் கன்மங்களைச் செய்பவர்களே இறப்
பவர்கள். எ—று. (உச)

கப்பிரமணிய மந்திரத்தை உள்ளவாறுணர்த்த ஞானிகளுக்கு
மானியிலை என்பது கருத்து.

ஓலையுந் தூதரும் கண்டுதீண் டாட லொழித்தெனக்குக்
காலையு மாலையு முன்னிற்கு மேகந்த வேண்மநுக்கிற
சேலையுங் கட்டிய சீராவும் கையிற் சிவந்த சேச்சை
மாலையுந் சேவற் பதாகையுந் தோகையும் வாகையுமே.

இ-ள். ஓலையும் தூதரும் கண்டு தீண்டாடல் ஒழித்து—
யமனுடைய சீட்டையும் யமனாதரையும் கண்டு தீக்கத்து நடுங்கு
தலைப் போக்கி, எனக்குக் காலையும் மாலையும் முன் நிற்குமே—
எனக்குக் கலை முதலாகிய பகற்பொழுதிலும் மலைமுதலாகிய
இராப்பொழுதிலும் எதிர் வந்து நிற்குமன்றோ, கந்தவேள் மருங்
கில் சேலையும்—குமாரக் கடவுளுடைய இடுப்பினுள்ள வேட்டியும்,
கட்டிய சீராவும்—தலையிற் கட்டிய பாகையும், கையிற் சிவந்த
சேச்சை மாலையும்—திருக்கரம் போலச் சிவந்த வெட்சிமாலையும்,
சேவற் பதாகையும்—சேவற்கொடியும், தோகையும்—மயிலவாகையு
மும், வாகையும்—வெற்றிமாலையும். எ—று. (உச)

சுப்பிரமணியக்கடவுள் தம்மைத் தியானிப்பவர் முன்னே எக்
கேழமும் திற்பர் என்பது கருத்து.

வேலே விளங்குகை யான்செய்ய தாளினில் வீழ்ந்திறைஞ்சி
மாலே கொளவிங்குன் காண்பதல் லான்மன வாக்குச்செய
லாலே யடைதற் கரிதா யநுவுநு வாகியோன்று
போலே யிருக்கும் போருளையேவ் வாயு புதலவதுவே.

இ-ள். வேலே விளங்கு கையான் செய்ய தாளினில்—வேற்
படையே மிக்கு விளங்குகின்ற கையையுடைய குமாரக்கடவு
ளுடைய சிவந்த திருவடிகளில், வீழ்ந்து இறைஞ்சி மாலே கொள
விங்குன் காண்பதல்லால்—கீழ்த்து கொழுது காதல்கொள்ள
விங்கே தரிசிப்பதல்லாமல், மன வசக்குச் செயலாலே அடைதற்
கரிதாய்—மனததாலும் வாக்காலும் செயலாலும் அடைதற்கரி
தாய், அந் உரு ஆள் ஒன்றுபோலே இருக்கும் பொருளை எவ்
வாறு புலவது—அருவமும் உருவமுமாகி எவ்வந்துவைப்போல
விருக்கின்ற பாய்பொருளை எவ்விறம் எடுத்துரைப்பது? எ—று,
எ-அசை. (உஅ)

முருகக்கடவுள் பக்தியினாலன்றி மனவாக்குச் செயல்களால்
அடையப்படார் என்பது கருத்து.

கடத்திற் குறத்தி பிரானநு ளாற்கலவ் காதசித்தத்
தீடத்திற் புணையென யான்கடந் தேன்சீத்ர மாதரல்குற்
படத்திற் கழத்திற் பழத்தசெவ் வாயிற் பணையிலுந்திற்
தடத்திற் றுணத்திற் கிடக்கும்வேவ் காம சமுத்திரமே.

இ-ள். கடத்திற் குறத்தி பிரான அருளால்—மலைச்சாரலிலே
யுள்ள வள்ளிகாயதி கலைவாகிய சுப்பிரமணியக் கடவுளது திரு
வருளால், கலங்காத சித்தத் தீடத்தின் புணை என—அசைபாத
உள்ளத்தின் உறுதியே தெய்ப்பமாக, யான் கடத்தீன்—அடியேன்
தாண்டிக் கவையேறினென், சித்ர மாதர் அககுற் படத்தில—அழ
கிய பெண்களது அல்குலாகிய பாய்சின் படத்திலும், கழுத்தில்
பழத்த செவ்வாயில்—கழுத்திலும், கணிகத சிவந்த வாயிலும்,
பணயில்—முங்கல் போலும் தோலிலும், உந்தித் தடத்தில—
கொப்பூழாகிய குண்டத்திலும், தனத்திலும்—முலைகளிலும், கிடக்
கும் வெவ் காம சமுத்திரமே—இருக்கும் கொடிய காமக்கடலை

உலகமயக்கம் முருகக்கடவுளது திருவருளால் திடசித்தம்
கொண்டு கடக்கத்தக்கது என்பது கருத்து.

பாலென் பதுமொழி பஞ்சென் பதுபதம் பாவையர்கண்
சேலென் பதாகத் திரிகின்ற நீசேந்தி லோன்றிருக்கை
வேலென் கிலகொற் றமயூர மென்கில வேட்சித்தன்டைக்
காலென் கிலமன மேயெங்கு னேமுத்தி காண்பதுவே.

இ-ள். பால் என்பது மொழி—பாலெனப்படுவது பெண்கள்
வாக்கேயாம், பஞ்சென்பது பதம்—பஞ்செனப்படுவது பெண்க
ளுடைய பாதமேயாம், சேல் என்பது பாவையர் கண்—சேல்
மீன் எனப்படுவது பெண்கள் கண்ணேயாம் ஆகத் திரிகின்ற நீ—
என்று செரவ்வித் திரிகின்ற நீ, செக்கிலோன்றிருக்கை வேல்
என்கிலை—திருச்செத்தூரில் எழுந்தருளியிருக்கும் முருகக்கடவு
ளது திருக்காங்களிலேயுள்ள வேலாயுதத்தைத் தியானிக்கின்ற
யில்லை, வெட்சித் தன்டைக் கால் என்கிலை—வெட்சிப்பூப்போலும்
சிவந்த நிறமும் தண்டையுமுடைய திருவடியென்கின்றயில்லை,
மனமே—உறுதியில்லாத மனமே, எங்கினே முத்தி காண்பது—
முத்திபெறுவது எவ்வாறு. எ—று. (கஉ)

பிரபஞ்ச னினோதத்தில் மயங்காது முருகக்கடவுளைத்
தியானித்தால் முத்தி கைகடுமென்பது கருத்து.

பொக்கக் குடிலிற் புகுதா வகைபுண்ட ரீகத்தினுத்
செக்கச் சிவந்த கழல்வீடு தந்தருள் சிந்துவேந்து
கொக்குத் தறிபட் டெறிபட் டுதிரங் குமுதமெனக்
கக்கக் கிரியுந் வக்கதீர் வேடுட்ட காவலனே.

இ-ள். பொக்கக் குடிலில் புகுதாவகை—பொய்க்குடிலாகிய
சரீரத்திலே மீளவும் பிரவேசித்துப் பிறவாமல், புண்டரீகத்தினும்
செக்கச் சிவந்த கழல் வீடு தந்தருள்—செந்தாமரையிலுமிகச்
சிவந்த திருவடியாகிய மோகூத்தைத் தந்தருள்வீராக; சிந்து
வெந்து—சமுத்திரஞ் சுவறி, கொக்குத் தறிபட்டு—சூரன்கொண்ட
மாமரவடிவஞ் சிதைப்பட்டு, எறிபட்டு—பிளப்பட்டு, உதிரங் குமு
குறு எனக் கக்க—இரத்தங் குமுருமென்று பெருக, கிரி உருவ

கிரௌஞ்சமலை துளை பட, கதிர்வேல் தொட்ட காவலனே—ஒளி
பொருந்திய வேலை விடுத்த சகலகரே. எ—து. (௩௧)

முருகக்கடவுளே, அடியேன் பிறவியெடுத்தழலாவண்ணம்
திருவடி. தந்தருள்வீராகவென்பது கருத்து.

கிளைத்துப் புறப்பட்ட சூர்மார் புடன்கிரீ யூருவத்
தோளைத்துப் புறப்பட்ட வேற்கந்த னேதறந் தோருளத்தே
வளைத்துப் பிடித்துப் பதைக்கப் பதைக்க வதைக்குங்கண்ணூர்க்
கிளைத்துத் தவிக்கின்ற வெண்ணை யேந்நாள்வந் திரட்சிப்பையே

இ-ள். கிளைத்துப் புறப்பட்ட சூர்மார்புடன்—கிளைகொண்டு
புறப்பட்ட சூரன் மார்பும், கிரி—கிரௌஞ்சமும், ஊடு உருவ
—உள்ளே உருவும்படி, தொளைத்துப் புறப்பட்ட—துளைத்துக்
கொண்டு வெளிவந்த, வேற் கந்தனே—வேலாயுதத்தையுடைய
கந்தசுவாமீ, துறந்தோர் உளத்தை வளைத்துப் பிடித்து—துறவி
களது உள்ளத்தை மடக்கி பற்றிப், பதைக்கப் பதைக்க வதைக்
கும்—பிசுவும் வருந்தும்படி வருத்திக் கொள்ளும், கண்ணூர்க்கு
—காமக்கண்களையுடைய பெண்களுக்கு, இளைத்து—எதிர்திறக
மாட்டாது தளர்ந்து அஞ்சி, தவிக்கின்ற வெண்ணை—வருத்துகின்ற
வெண்ணை, எந்நாள் வந்து இரட்சிப்பையே—எந்தநாள் வந்து
காப்பிரோ. எ—து. (௩௨)

முருகக்கடவுளே, என் துன்பத்தை விரைவிலே தீர்த்தருள்
வீராகவென்பது கருத்து.

முடியாப் பிறவிக் கடலிற் புகார்முழு துக்கேடுக்கு
மிடியாற் படியில் விதனப் படார்வேற்றி வேற்பெருமா
ளடியார்க்கு நல்ல பெருமா ளவுணர் குலமடங்கப்
போடியாக் கியபெரு மாடிரு நாமம் புகல்பவரே.

இ-ள். முடியா—கடத்தற்கரிய, பிறவிக் கடலில் புகார்
—பிறவிச் சமுத்திரத்தில் பிரவேசியார், முழுதுங் கெடுக்கும்—
முற்றுகக் கெடுக்கும், மிடியாற் படியில் விதனப் படார்—வறுமை
யினுற் பூயியிற் கவலையடையார், வெற்றி வேற்பெருமான்—
வெற்றியைத்தரும் வேலாயுதத்தையுடைய புருஷோத்தமரும்,
அடியார்க்கு நல்ல பெருமான்—அடியவர்க்கு வேண்டிவதைக்

கொடுத்தருளும் இனிய புருஷோத்தமரும், அவுணர் குலம்
அடங்கப் பொடியாக்கிய பெருமான்—அசுரகுலம் முழுதும் பரி
நாசப்படச் செய்த புருஷோத்தமருமாயிய முருகக்கடவுளது,
திருநாமம் புகல்பவர்—திருநாமத்தைச் செபிக்கின்றவர்கள், எ—து

முருகக்கடவுளைத் துதிப்போர்க்குப் பிறவித் துன்பமும்
வறுமை கோயுமில்லையென்பது கருத்து. (௩௩)

போட்டாக வெற்பைப் போருதகந் தாதப்பிப் போனதோன்றந்
கேட்டாத ஞான கலைதரு வாயிருங் காமவிடாய்ப்
பட்டா நுமிறைத் திநகிப் பருகிப் பசிதணிக்குங்
கட்டாரி வேல்விழி யார்வலைக் கேமனங் கட்டுண்டதே.

இ-ள். பொட்டாக—பொட்டுப்போலத் துளையாகும்படி,
வெற்பைப் பொருத கந்தா—கிரௌஞ்சகிரியைத் தகர்த்த கந்த
சுவாமீ, இருங்காமவிடாய்ப் பட்டார் உயிரை—பெருங் காம
விடாய் கொண்டவர்களது உயிரை, திருகிப் பருகிப் பசி தணிக்
கும்—முறுக்கிப் பிழிந்துண்டு பசி தீர்க்கும், கட்டாரி வேல்
விழியார் வலைக்கே—கீண்ட வேல்போலும் கண்களையுடைய
பெண்களது காமவலையிலேயே, மனங் கட்டுண்டது—என் மன
மானது சிக்குண்டது, தப்பிப் போனது—அது என்வசப்படாது
தப்பிப்போயிற்று, ஒன்றற்கு எட்டாத ஞான கலை தருவாய்—
பொருத்துதற்கரிய மேலான ஞானவுணர்ச்சியைத் தந்தருள்வீராக,

முருகக்கடவுளே, என்மனத்தையடக்க எனக்கு ஞானந்தந்
தருள்வீராக வென்பது கருத்து.

பத்தித் துறையிழிந் தானந்த வாரி படிவதினன்
புத்தித் தரங்கந் தேளிவதேன் றேபோங்கு வேங்குருதி
மெத்திக் குதிகொள்ள வேஞ்சு ரனைவிட்ட சுட்டியிலே
குத்தித் தரங்கொண் டமரா வதிகொண்ட கோற்றவனே.

இ-ள். பத்தித் துறை இழிந்து ஆனந்த வாரி படிவதின்—
பத்தியாகிய துறையிலே இறங்கிப் போனந்த சமுத்திரத்தில்
முழுதுவதால், நான் புத்தித் தரங்கம் தெளிவது என்றோ—
நான் புத்தியாகிய ஆலைக்கித் தெளிவுபெறுவது எந்நாளோ,
பொங்கு வெங்குருதி மெத்திக் குதிகொள்ள—கக்குகின்ற

கொடிய இரத்தமானது அதிகரித்துப் பாய, வெம் சூரனை—
கொடிய சூரனை, விட்ட சட்டியிலே—அகன்ற நெற்றியிலே,
சூத்தி தாம் கொண்டு—சூத்தி அவன் வலிமையை வாங்கி, அமரர்
வதி கொண்ட கொற்றவனே—இந்திரபுரியைக் கைக்கொண்ட
வெற்றியையுடைய சுப்பிரமணியக்கடவுள். எ—று. (௧௫)

முருகக்கடவுளே, அடியேனுக்குத் தீடபத்தியுண்டாகுமாறு
விரைந்ததுக்கிரகஞ் செய்தருள் வீராகவென்பது.

சுழித்தோடு மாற்றிற் பெருக்கா னதுசெல்வந் துன்பமின்பங்
சுழித்தோடு கின்றதேக் காலநெஞ் சேகரிக் கோட்டுமுத்தை
கோழித்தோடு காவிரிச் செங்கோட னென்கிலை குன்றமேட்டுங்
கிழித்தோடு வேலென் கிலையெங்கு னேழுத்தி கிட்டுவதே.

இ-ள். சுழித்து ஓடும் ஆற்றில் பெருக்கு ஆனது செல்வம்
—(ஓடொரு காலத்திலே) நீர்ச்சுழிகொண்டு பாய்கின்ற ஆற்றிலே
பெருக் கொத்தது செல்வம் (அது நிலையுடையதன்று), துன்பம்
இன்பம்—துன்பயயமாகிய இவ்வலகனின்பத்தை, சுழித்து ஓடு
கின்றது எக்காலம் கெஞ்சே—மனமே நீ விட்டு அகல்வது எக்
காலம், கரிக்கோட்டு முத்தை—யானைக் கொம்பிலுண்டாகித்
தெறித்த முத்தை, கொழித்து ஓடு காவிரிச் செங்கோடன் என்
கிலை—கொழித்துக்கொண்டு பாயும் காவிரியாறு சூழ்ந்த திருச்
செங்கோட்டிலுள்ள முருகக்கடவுளே வன்கின்றாயிலலை, சூறைம்
எட்டும் சுழித்து ஓடும் வேல் என்கிலை—மலைகள் எட்டையும்
பிளந்து செல்லும் வேலாயுதமே வன்கின்றாயிலலை, எங்கனே
முத்தி கிட்டுவது—முத்தி எவ்வாறு சித்திக்கும். எ—று (௧௬)

உலகபோகம் துக்கமயம் என்பதையுணர்ந்து முத்திக்கேது
வாகிய சுப்பிரமணிய நாமத்தைச் சித்திப்பாயாக வென்பது
கருத்து.

கண்டுண்ட சொல்லியர் மெல்லியர் காமக் கலவிக்கள்ளை
மொண்டுண் டயர்கினும் வேன்மற வேன்முது கூளித்திரள்
ண்டுண் டுடுடுடு டுடுடுடுடு டுண்டுண்டு [தனே]
டிண்டின் டெனக்கோட்டி யாடவேஞ் சூர்க்கொன்றாவுத்

இ-ள். கண்டு உண்ட சொல்லியர்—கற்கண்டையொத்த
இனிய சொல்லையுடையவரும், மெல்லியர்—மென்மையுடையவரு
மாகிய பெண்களுடைய, காமக் கலவிக்கள்ளை—காமப்புணச்சியாகிய
இனிய கள்ளை, மொண்டு உண்டு ஆயர்கினும்—அள்ளிக் குடித்து
மதிமயங்கிக் கிடப்பினும், வேல் மறவேன்—வேலாயுதத்தை மற
வேன், முது கூளித்திரள்—முதிய பேய்க்கணங்கள், டெண் டுண்
டெனக் கொட்டியாட—டுண்டுண்டுன்ப பலற
கொட்டியாடும்படி, வெம் சூர் கொன்ற ராவுத்தனே—கொடிய
சூரனைக் கொன்றொழித்த வீரராகிய சுப்பிரமணியக்கடவுளே.

காமமயக்கத்திலே கிடக்குங்காலத்திலும் எனது சித்தம்
தேவரீருடைய திருவடியிலே பதிந்து கிடக்குமாறு அதுக்கிரகஞ்
செய்யவேண்டு மென்பது கருத்து. (௧௭)

நாளென் செய்யும்வனை தானென் செய்யுமனை நாடிவந்த
கோளென் செய்க்கொடுங் கூற்றென் செய்கும ரேசாரு
தானுஞ் சிலம்புஞ் சதங்கையுந் தண்டையுந் சண்முகமுந்
தோளுந் கடம்பு மெனக்குமுன் னேவந்து தோன்றினே.

இ-ள். நாள் என் செய்யும் வனை தான் என் செய்யும்—தீய
கஷத்திரங்கள் என்ன செய்யும் ஊழ்வனைதான் யாது செய்யும்,
எனை நாடிவந்த கோள் என் செய்யும்—என்னை நோக்கிவந்த தீக்
கிரகம் யாதுசெய்யும், கொடுங் கூற்று என் செய்யும்—கொடிய
யமன் யாதுசெய்வான், குமரேசர் இரு தானும் சிலம்பும் சதங்கை
யும் தண்டையும்—குமரக்கடவுளுடைய இரு திருவடிகளும்,
சிலம்பும், சதங்கையும், தண்டையும், சண்முகமும்—ஆறுமுகங்
களும், தோளுந்—பன்னிரண்டு தோள்களும், கடம்பும்—கடப்ப
மாலையும், எனக்கு முன்னே வந்து தோன்றினே—அடியேன்
முன்னே வந்து வெளிப்படுமாகில். எ—று. (௧௮)

சுப்பிரமணிய உபாசனையால் தீக்கிரக தோஷமுதலியன நீங்கு
மென்பது கருத்து.

உதித்தாங் குழல்வதுஞ் சாவதுந் தீர்த்தேனை யுன்னிலொன்று
விதித்தான் டருடருங் காலமுண் டேர்வேற்பு நட்ருக
பதித்தாம்பு வாங்கிநின் றம்பரம் பம்பரம் பட்டுழல்
மதித்தான் றிருமநு காமயி லேறிய மாணிக்கமே,

இ-ள். உதித்தாங்கு—கன்மத்துக்கேற்பப் பிறத்தபடியே, உழல்வதும் சாவதும் தீர்த்து—சுழன்றுதிரிதலையும் சாதலையும் நீக்கி, என்னை உன்னில் ஒன்று ஆ—என்னை உம்மைப்போல் ஒரு பொருளாக, விதித்து ஆண்டு அருள் தரும் காலம் உண்டோ—வகுத்து ஆட்கொண்டு திருவருள்புரியுங் காலமுளதோ, வெற்பு காட்டு உரக பதித்தாம்பு லாங்கி நின்றது—மத்தரமலையை நாட்டி நாகராசனாகிய வாசகியைக் கயிறுகக் கொண்டு துழுக்து நின்றது, அம்பரம்—ஆகாயம், பம்பரம் பட்டு உழல—பம்பரம்போற் சுழல, மதித்தான்—கடைந்த விஷ்ணுவினது, திருமருகா—திருமருகரே, மயிலேறிய மரணிக்கமே—மயில்வாகனங் கொண்ட. மாணிக் கம்போல்பவரே. எ—று. (௩௬)

என்னை ஓயாது வருத்தும் நிறைத்துன்பத்தை நீக்கியருள வேண்டுமென்பது கருத்து.

சேல்பட் பழிந்தது செந்தூர் வயற்போழி நேங்கடம்பின் மால்பட் பழிந்தது பூங்கொடி யார்மன மாமயிலோன் சேல்பட் பழிந்தது வேலையுத் தூணும் வெற்புமவன் கால்பட் பழிந்ததிங் கேன்றலை மேலயன் கையெழுத்தே.

இ-ள். சேல் பட்டு அழிந்தது செந்தூர் வயற் பொழில்—செந்தூர்வயற் குழவிலேயுள்ள சோலைகள் (அந்த வயல்நீரினிருந்து துள்ளிப்பாயும்) சேல்தாக்கி அழிந்தது, தேங்கடம்பின் மால் பட் பழிந்தது பூங்கொடியார் மனம்—மதுரமாகிய கடப்பமலரின் வேட்கை பட்டுப் பூங்கொடிபோலும் பெண்களது மனம் நடழிந்தது, மாமயிலோன் வேல்பட்டு அழிந்தது வேலையும் தூணும் வெற்பும்—பெரிய மயில்வாகனத்தையுடைய முருகக்கடவுளது வேலாயுதம்பட்டுக் கடலும் தூணும் தீரோளஞ்சமும் அழிந்தன, ஆவன் கால் பட்டு அழிந்தது இங்கு எனதலைமேல் அயன் கையெழுத்து—அக்கடவுளுடைய கால்பட்டு எந்தலையில் பிரமன் கையெழுத்து அழிந்தது. எ—று. (௩௭)

முருகக்கடவுள் திருவடிப்பத்தியினால் ஊழை மேற்கொள்ளலா மென்பது கருத்து.

பாலே யனைய மொழியார்த மின்பத்தைப் பற்றியேன்று மாலேகோண் டுய்யும் வகையறி யேன்மலர்த் தாடருவாய் காலே மிகவுண்டு காலே யிலாத கணபணத்தின் மேலே துயில்கொள்ளு மாலோன் மருகசேவ் வேலவனே.

இ-ள். பாலே அனைய மொழியார் தம் இன்பத்தைப் பற்றி —பாலேபோலும் இனிய சொல்லைபுடைய பெண்களது போக வின்பத்தைத் தொடர்ந்து, என்றும் மாலே கொண்டு—எந்நாளும் மயக்கமே கொண்டு, உய்ய வகை அறியேன்—சுடேறும் வழி காணேன், மலர்த்தாள் தருவாய்—மலர்போலும் திருவடிக்களைத் தந்தருள்வீராக, காலே மிக உண்டு—கூர்நிறையே மிகப் புசித்து, காலே இலாத—காலோ இல்லாத, கணபணத்தின் மேலே—பல படங்களைபுடைய ஆகிசேடன் மேலே, துயில் கொள்ளும் மாலோன்—ஞானநித்திரை செய்யும் விஷ்ணுவினது, மருக—மருகசே, செவவேலவனே—சிலந்த வேலாயுதத்தையுடையவரே.

முருகக்கடவுளே, கீற்றின்பமயக்கத்தைக் கடந்துய்யுமாறு திருவருள்புரிவீராக வென்பது கருத்து. (௩௮)

நிணங்காட்டுங் கோட்டிலை விட்டொரு விடெய்தி நிற்கநிற்கும் குணங்காட்டி யாண்ட குருதே சீகனங் குறச்சிறுமான் பணங்காட்டு மல்குற் குருகுங் குமான் பதாம்புயத்தை வணங்காத் தலைவந்தி தேங்கே யெனக்கிங்வன் வாய்த்ததுவே

இ-ள். நிணங்காட்டும் கொட்டிலை விட்டு ஒரு விட்டு எய்தி நிற்க—தூக்கத்தக் கொழுப்பைத் தோற்றுவிக்கும் சிறு குடிசையாகிய சரீரத்தைவிட்டு ஓரழியாத விட்டைப் பெற்று நீங்கா திருக்க, கீற்கும் குணங்காட்டி—நிலையையுடையதாகிய அருட் குணத்தை அருளி, ஆண்ட குருதேசிகன்—ஆட்கொண்ட குரு நாதனாகிய, நம் குறச் சிறுமான் பணங் காட்டும் அல்குற்கு—நமது குறவர்குலத்துச் சிறுமான்போன்ற வள்ளினாய்கியாரது பாம் பின் படத்தினைப்பொத்த அல்குலுக்கு, உருகும் குமான்—அன்பு கருகின்ற சூரியாக்கடவுளுடைய, பதாம் புயத்தை—பாத கமலத்தை, வணங்காத் தலை—வழிபடாத தலையாகிய, இது எங்கே எனக்கு இங்வன் வந்து வாய்த்தது—இஃது எங்கிருந்து வந்து எனக்கு இங்கே கிடைத்தது. எ—று. (௩௯)

முருகக்கடவுளை வணங்காத தலை தலையன் று என்பது கருத்து.

கவியாற் கடலடைத் தோன்மரு கோனைக் கண்பணக்கட
சேவியாற் பணியணி கோமான் மகனைத் திறலரக்கர் [பாற்
புனியார்ப் பேறத்தொட்ட போர்வேன் முருகனைப் போற்றியன்
குவியாக் கரங்கர்வந் தேங்கே யெனக்கிங்ஙன் கூடியவே.

இ-ள். கவியால் கடல் அடைத்தோன் மருகனை—குரங்கு
களால் கடலிலே சேதுபந்தனன் செய்வித்த ராமாவதாரமூர்த்தி
யாகிய விஷ்ணுவினது மருகரை, கண்பணக் கட்செவியால்—
பலபடங்கையுடைய சர்ப்பங்களால் ஆகிய, பணி அணி கோமான்
மகனை—ஆபரணங்களை யணித்த சிவபெருமானது திருக்குமாரரை,
திறல் அரக்கர்புனி—வலிபொருத்திய அசுரரது பூயியை, ஆர்ப்
பெழ—ஆரவாரமுண்டாக, தொட்ட—அழித்த, போர் வேல்
முருகனை—போர்வலிமையுடைய வேலைத்தாங்கிய முருகக்கடவுளை,
போற்றி அன்பால்—தோத்திரன் செய்து அன்புகொண்டு,
குவியாக் கரங்கள்—கிரகிற் குவித்து அஞ்சலிசெய்யாத கைகள்,
வந்து எங்கே எனக்கு இங்ஙன் கூடிய—எங்கிருந்து வந்து எனக்கு
இங்கே சேர்த்தன. எ—று. (சங்)

முருகக்கடவுளைத் தொழாதகைகள் கைகளல்லவென்பது
கருத்து.

தோலாற் கவர்வைத்து நாலாறு காலீற் சுமத்தியீரு
காலா லேழ்ப்பி வலிமுது கோட்டிக்கை நாற்றிநாம்
பாலார்க்கை மிட்டுத் தசைகோண்டு வேய்ந்த வகம்பிரிந்தால்
வேலாற் கிர்தோனைத் தோன்றி தாளன்றி வேறில்லையே.

இ-ள். தோலால் கவர் வைத்து—தோலினாலே கவர்
எழுப்பி, நாலாறு காலீற் சுமத்தி—பத்து வரபுக்களை (தசவாயுக்
களை) ஏற்றி, இரு காலால் எழுப்பி—இரண்டு காலால் உயர்த்தி,
வளை முதுகு ழட்டி—வளையாகிய முதுகெலும்பை நீட்டி, கைகாற்றி
—கையாகிய கைமாங்களைத் தொங்க அமைத்து, நரம்பால்
ஆர்க்கை இட்டி—நரம்புகளால் வரிதலசெய்து, தசை கொண்டு
வேய்த்த—மாமிசத்தால் மூடிய, அதம் பிரிந்தால்—(சமது) உடம்பு
பாகிய வீடு நீங்கினால், வேலால் கிரி தொனைத்தோன் இரு

தாளன்றி வேறு இல்லை—வேலினால் கிரொளஞ்சமலையைத்
துளைத்த குமார்க்கடவுளது இரு திருவடிகளுமேயல்லாமல்
(சமக்கு) வேறு புகலிடம் இல்லை. எ—று. (சச)

அழியியல்புடைய இவ்வுடம்பு நீங்குமிடத்து எமக்குப்
புகலிடம் முருகக்கடவுள் திருவடிகளை விட வேறில்லையென்பது
கருத்து.

ஒருபூ தருமறி யாத்தன் வீட்டி லுரையுணர்வற்
ற்றிபூத வீட்டி வீராமலென் றுநீரு கோட்டொருகைப்
பொருபூ தரழித் தேகாச மிட்ட புராந்தகற்குக்
குருபூத வேலவ னிட்டே ரூ குலாந்தகனே.

இ-ள். ஒரு பூதரும் அறியாத தனிவீட்டில் உரை உணர்
வற்று இரு பூத வீட்டில் இராமல் என்றான்—பூதவுடம்பாகிய
(இவ்) வீட்டில் இராமல் ஒரு சீவரும் அறியாத தனிமையினை
யுடைய துலாதசாந்த கலத்திலே வாக்கும் அறிவுற்று இரு
வென்றருளிச் செய்தார், இருகோட்டி ஒருகைப் பொரு பூதம்
உரித்து—இரு கொட்புகளும் ஒரு கையுமுடைய போர்செய்யும்
யானையின் தோலையுரித்து, ஏகாசம் இட்ட—போர்வையாகத்
தீத்த, புராந்தகற்கு—முப்புர தகனராகிய சிவபெருமானுக்கு
குரு—குருவும், பூத வேலவன்—தூய வேலையுடையவருமாகிய,
நிட்டே ரூ குலாந்தகனே—கொடிய ரூரனது குலத்தை அழித்த
முருகக்கடவுளே. எ—று. (சரு)

குமார்க்கடவுளை சமக்குக் குருமூர்த்தியாக எழுத்தருளி
வந்து உபதேசஞ் செய்தாரென்பது கருத்து.

நீயான ஞான வினோதந் தனையென்று நீயருள்வாய்
சேயான வேற்கந்த நேசேந்தி லாய்சித்ரா மாதரல்தற்
றேயா வுருகிப் பருகிப் பேருகித் துவனமிந்த
மாயா வினோத மனோதுக்க மானது மாய்வதற்கே.

இ-ள். நீ ஆன—அடியேன் யான் என்பது மறந்து உமது
மடமான, ஞான வினோதத்தை என்று நீ அருள்வாய்—மெய்யறி
வாகிய வினோத போகத்தை எந்நாள் தேவரீர் தந்தருள்வீர்,

தேயான வேற்கந்தனே—குமாரராகிய வேலைபுடைய கந்தசுவாமி,
செந்திலாய்—திருச்சென்னூரில் எழுந்தருளியிருப்பவரே, மாதர்
அல்குல் தோயா—பெண்களது போகத்திலே முழுகி, உருகி—
நெஞ்சுருகி, பருகி—மனமாரவுண்டு, பெருகி—ஆசைலிங்கி,
துவளம்—சேருகின்ற, மாயா வினோத—மயக்கவிளைபாட்டாகிய,
மனோதுக்கமானது—மனக்கிலேசமானது, மாய்வதற்கு—மாண்
டொழியும்வண்ணம். ள—று. (சக)

எனக்குச் சிற்றின்பக்கிலேசம் நீங்கும்பொருட்டுப் பேரானக்
தக்காட்சி என்றைக்குக் கைகூடுமோவென்பது கருத்து.
பத்தித் திருமுக மாறுடன் பன்னிரு தோள்களுமாய்த்
தீத்தித் தீருக்கு மழுதுகண் டேன்செயன் மாண்டடங்கப்
புத்திக் கமலத் தருகிப் பெருகிப் புவனமேற்றித்
தத்திக் கரைபுர னும்பர மானந்த சாகரத்தே.

இ-ள். பத்தித் திருமுகம் ஆறுடன்—அலங்காரமான திரு
முகங்கள் ஆறாடு, பன்னிரு தோள்களுமாய்த் தீத்திக்கும் அமுது
கண்டேன்—பன்னிரண்டு புயங்களுமுடையதாய் மதுரமாயிருக்
கும் தேவாயிர்தம் போல்பவராகிய சுப்பிரமணியக்கடவுளைக் கண்டு
கொண்டேன், செயல் மாண்டு அடங்க—எனது செயல் என்பது
நசித்து ஒடுங்குபடியாக, புத்திக் கமலத்து உருகி—புத்தித்
தாமரையிலே உருகி, பெருகி—பிரவாகித்து, புவனம் எற்றி—
புவனங்களை விசி, தத்திக் கரைபுரனும்—குதித்துக் கரைபுரண்டு
பாயும், பரம ஆகந்த சாகரத்தே—பேரின்ப சமுத்திரத்திலே.

செயலற்றிருக்கும் ஞானானந்த நிலை கண்டேன் என்பது
கருத்து.

புத்தியை வாங்கிநின் பாதாம் புயத்திற் புகட்டியன்பாய்
முத்தியை வாங்க வறிகின்றி லேன்முது தூநடுங்கச்
சத்தியை வாங்கத் தாமோ குவடு தவிடுபடக்
குத்திய காங்கேய னேவினை யேற்கென் குறித்தனையே.

இ-ள். புத்தியை வாங்கி—விஷயங்களிலே செல்லுகின்ற என்
புத்தியைத் தடுத்து நிறுத்தி, நின் பாதாம் புயத்தில் புகட்டி அன்
பாய்—தேவீருடைய திருவடித் தாமரையிலே அன்போடு

செலுத்தி, முத்தியை வாங்க அறிகின்றிலேன்—மோகூதத்தைப்
பெற அறியாதவனா யிருக்கின்றேன், முதுகுர் நடுங்கு—முதிய
ஞர்னானவன் அஞ்சி நடுங்கும், அச் சத்தியை வாங்கத் தாமோ—
அந்தச் சத்திவேலாயுதத்தை எடுத்து என்மேற் பிரயோகித்தற்கு
யான் பாத்திரனே, குவடு தவிடுபட—கிரொளஞ்சமலை பொடியாக,
குத்திய காங்கேயனே—கிதைத்த கங்காபுத்திரரே, வினையேற்கு
—வினைபுடையவெனக்கு, என் குறித்தனே—பின் யாதுகருதி
யிருக்கின்றீர். ள—று. (சஅ)

முருகக்கடவுளே, முத்திகெறியிற் செல்லவறியாதிருக்கும்
அடியேனை எவ்வாறு ஈடேற்றப்போகின்றீர் என்பது கருத்து.

தூற்ற கிரியிற் கதிர்வே லேறிந்தவன் றெண்டர்தமுதூற்
சாரிற் கதியன்றி வேறிலகாண் டண்டு தாவடிபோய்த்
தேரிற் கரியிற் பரியிற் றிரிபவர் செல்வமெல்லா
நீரிற் போறியென் றறியாத பாவி நெடுநெஞ்சமே.

இ-ள். சூறில் கிரியில் கதிர்வேல் எறிந்தவன்—சூரணமீதும்
கிரொளஞ்சமலைமேலும் பிரகாசம் பொருத்திய வேற்படையைச்
செலுத்திய குமார்க்கடவுளாது, தொண்டர் குழாம்—பத்தர் கூட்
டத்தை, சாரிற் கதியன்றி வேறு இலை காண்—சேர்ந்தால் பாகு
யல்லாமல் வேறு உபாயம் இல்லையென்பது அறிவரயாக, தேரில்
கரியில் பரியில் தண்டு தாலடிபோய்—இரத கஜ தூசங்களால்
ஆகிய சேனையோடு பகைமேற் சென்று, திரிபவர் செல்வம் எல்லாம்
—கிரிகின்ற அரசரது சம்பத்தெல்லாம், நீரில் பொறி என்று—
நீர்மேலெழுத்துப்போல் நிலையற்றது என்று, அறியாத பாவி நெடு
நெஞ்சே—அறியாத பாவிமாகிய அளவிடப்படாத மனமே. (சக)

மனமே, உலகத்தை ஆளும் வேந்தர் செவ்வமும் நிலையற்ற
தென்று துணிந்து முருகக்கடவுளுக்குத் தொண்டிழைப்பொழுது
வதே பெரும் பாக்கியமெனக் கொள்வாயாகவென்பது கருத்து.

படிக்குந் திருப்புகழ் போற்றுவன் கூற்றுவன் பாசத்தினுற்
பிடிக்கும் பொழுதுவந் தஞ்சலேன் பாய்பெரும் பாய்பினின்று
நடிக்கும் பிரான்மந் காகோடுந் தூர் னடுங்கவேற்பை
பிடிக்கும் கலாபத் தனிமயி லேறு மீராவுத்தனே.

இ-ள், படிக்கும் திருப்புகழ் போற்றுவன்—ஓதப்படுவதாகிய தேவீரது திருப்புகழ்ப் பிரபந்தத்தை மறவாது ஒதுவேன், கூற்று வன் பாசத்தினால் படிக்கும் பொழுது வந்து அஞ்சல் என்பாய்—யமன் பாசக்கயிற்றினால் படிக்கும்வேளையில் வெளியாக எழுந்தருளிவந்து அஞ்சாதேயென்று அருளிச்செய்வீராக, பெரும் பாம்பில் நின்று நடிக்கும் பிரான் மருகா—தம்மைக் கொல்லுமாறு ஆற்றில் மறைந்துகிடந்த காளிங்கன் என்னும் பாம்பின் தலைத்து நீண்டு நடித்த திருமாலுக்கு மருகரே, கொடுஞ் சூரன் நடுங்க—கொடுமையினைபுடைய சூரன் நடுங்கும்படி, வெற்பை ட்டிக்கும்—சீரெனஞ்சமையைத் தகர்த்த, கவரபத் தனிமயில் ஏறும் இராவுத்தனே—கொகையுடைய மயின்மேல் சஞ்சரிக்கும் இராஜபுத்திரராகிய கடவுளே, எ—று.

(10)

யமன்வரும்போது மருகக்கடவுளைத் துதித்தால் அவர் வந்து காதற்கருளுவர் என்பது கருத்து.

மலையாறு கூறேழு வேல்வாக்கி னுனை வணங்கியன்பி
னிலையான் மாதவஞ் செய்குமி நேறும்மை நேடிவருந்
தொலையா வழக்குப் போதீசோறு முற்ற துணையுங்கண்ம
ரிலையா யினுடவேந்த தேதா யினுட்பகிர்ந் தேற்றவர்க்கே.

இ-ள், மலை ஆறு கூறு எழ—சீரெனஞ்சமலை ஆறு கூறும்படி, வேல்வாக்கினுனை—வேல்செலுத்திய குமரக்கடவுளை, வணங்கி அன்பின் நிலையான மாதவம் செய்துமின்—வழிபட்டு அன்போடு பெருந்தவஞ் செய்வீராக, தம்மை நேடிவரும் தொலையா வழிக்கு—உங்களைத் தேடிவரும் தொலையாத நெடுவழிக்கு, பொதி சோறும் உற்ற துணையும் கண்டீர்—கட்டுச்சோறும் உறுதியாகிய துணையு பரமென்பது அறிவீராக, ஏற்றவர்க்கு இலையானும் வெந்தது ஏதாயினும் பகிர்ந்து—இரப்பவர்க்கு (தம்முணவுக்காக அமைத்த) சீரையாயினும் பாகம்பண்ணப்பட்டது வேறெதுவாயினும் பங்கிட்டுக் கொடுத்து, எ—று. (வணங்கிப்பகிர்ந்து மாதவஞ் செய்துமின் என முடிக்க.)

(11)

கீவரயேபாயினும் இரப்பவர்க்குப் பங்கிட்டுண்டு செய்துத் தவமே கடைவழிக்கு உண்மையான துணையாம் என்பது கருத்து.

சீகராத்ரி கூறிட்ட வேலுஞ்சேந் சேவலுந் செந்தமிழாற்
பகரார்வ மீபணி பாசசங் க்ராம பனுமகுட
நிகராட் சமபட்ச பட்சி துரங்க ந்ருபகுமரா
குகராட் சசபட்ச விட்சோப தீர குணதுங்கனே.

இ-ள் சிகர அதரி—சிகரங்கையுடைய மலையாகிய சீரெனஞ் சத்தை, கூறிட்ட—பிளந்த, வேலும் செம் சேவலும்—வேலாயுதத்தையும் சீவந்த சேவற்கொடியையும், செந்தமிழால்—செந்தமிழிலே, பகர் ஆர்வம் எ—மறவாமற் பாடிக்கொண்டிருக்கும் அன்பைத் தந்தருள்வீராக, பணி பாச சங்க்ராமம்—அலங்காரமான கவசத்தையும் போரையும், பனுமகுட நிகர அட்ச—மடமுடி நிகரையுமுடைய பாம்பினை, அமபட்ச பட்சி—பச்சையாக வுண்ணுகின்ற பறவையாகிய மயிலே தூங்க—வாகனமாக வுடையவரே, நிருப—இறையவரே, குமார—குமரக்கடவுளே, குக—மறைபொருளாயுள்ளவரே, ராட்சச பட்ச—அகர பக்கத்துக்கு, விட்சோப தீர—கலக்கத்தைக் கொடுக்கும் தீரரே, குணதுங்கனே—குணத்தினால் உயர்த்தவரே, எ—று.

(12)

மருகக்கடவுளே உம்மை இடைவிடாது தமிழிலே பாடித் துதித்துக் கொண்டிருக்கும் அன்பு தந்தருளமென்பது கருத்து.

வேடிச்சி கோங்கை விரும்புங் குமரனை மெய்யன்பினூற்
பாடிக் கசிந்துள்ள போதே கோடாதவர் பாசசுத்தாற்
நேடிப் பதைத்துத் திருட்டிற் கொடுத்துத் தினைத்தீனைத்து
வாடிக் கிலேசித்து வாழ்நாளை வினுத்து மாய்ப்பவரே.

இ-ள், வேடிச்சி கொங்கை விரும்புங் குமரனை—வேடர் சேரியிலே வளர்த்த வள்ளிராயகியரது ஆணீங்கனத்தை இச்சிப் பலராகிய குமரக்கடவுளை, மெய்யன்பினால் பாடி—உண்மையான அன்போடு பாடித் துதித்து, கசிந்து—அழுது, உள்ளபோதே கோடாதவர்—கையிற்பொருள் உள்ளபொழுது சற்பாத்திரருக்குக் கோடாதவர்கள், பாசசுத்தால்—பாவவழியினால், தேடி—பொருள் தேடி, புதைத்து—மண்ணிலே புதைத்து வைத்து, திருட்டில் கொடுத்து—கள்ளர் கொண்டுபோகவிட்டு, தினைத்து—மாய்க்கி, இளைத்து—மெலிந்து, வாடிக் கிலேசித்து—சோர்ந்து கவலைப்பட்டு

வாழ் காளை வீணுக்கு யாய்ப்பவர்—ஆயுட்காலத்தை வீணே
நாசஞ்செய்பவராவார்கள். எ—று. (௫௬)

இரப்பவர்க்கேயாது தீரட்டி வைக்கும் பொருள் அவமரம் என்பது கருத்து.

சாகைக்கு மீண்டு பிறக்கைக்கு மன்றித் தளர்ந்தவர்க்கோன்றிகைக் கேனைவிதித் தாயிலை யேபிலங் காபுரிக்குப் போகைக்கு நீலழி காட்டென்று போய்க்கட நீக்கோளுந்தவாகைச் சிலைவளைத் தோன்மநு காமயில் வாகனனே.

இ—ள். சாகைக்கும் மீண்டு பிறக்கைக்கும் அன்றி—இறத்தற்கும் திருப்பிப் பிறத்தற்கும் அல்லாமல், தளர்த்தவர்க்கு ஒன்று சாகைக்கு எனை விதித்தாயிலை—வறுமையால் மெலித்தவர்களுக்கு ஒருபொருளைக் கொடுத்தற்கு என்னைப் படைத்தாயிலை, இலங்காபுரிக்கு—இலங்கைகருக்கு, போகைக்கு—போதற்கு, நீ வழி காட்டென்று—நீ வழிவிடுவாயாக என்று, போய்—சமுத்திரக்கரையை அடைந்து, (சமுத்திரம் வழிவிடாமையால்) கடல் தீக்கொளுந்த—சமுத்திரம் தீப்பற்றாமபடி, வாகைச் சிலைவளைத்தோன்—விஜயகிரகண்டம் வளைத்த நீ ராமமுர்த்திக்கு, மருகா—மருகரே, மயிலவாகனனே—ரயிலை வாகனமாகக்கொண்ட முருகக்கடவுளே. எ—று. (௫௭)

மீளமீளப் பிறத்தழல்வதேபன்றி இரப்பவர்க்கீந்து பொருளாசையற்றுய்ய வகையறியென் என்பது கருத்து.

ஆங்கா ராமமடங் காரோடுங் கார்பர மானந்தத்தே தேங்கார் நினைப்பு மறப்பு மறாநினைப் போதளவு மோங்காரத் துள்ளோளிக் குள்ளே முருக னுருவக்கண்டு தூங்கார் தொழும்புசெய் யாரேன்சொல் வார்யம் தூதருக்கே.

இ—ள். ஆங்காரமும் அடங்கார்—யான் என்னும் செருக்குத் தனியார், பரமாதத்தே ஒடுங்கார்—சீமலான பேரீன்பத்தின் கண்ணே ஒடுங்கிசிலலார், தேங்கார் நினைப்பும்—ஒரேநினைப்பாக இடையறாமற் சிந்தித்துக்கொண்டிரார், மறப்பும் அறார்—மறத்தலும் நீங்கார், நினைப்போது அளவும்—நினையளவு காலமாயினும், ஒங்காரத்து உள் ஒளிக்கு உள்ளே—பிரணவ நடுவேயுள்ள

சோதியினுள்ளே, முருகன் உருவம் கண்டு—முருகக்கடவுள்து சொருபதரிசனஞ் செய்து, தூங்கார்—ஆனந்த நித்திரைசெய்யார், என் சொல்வார் யம் தூதருக்கு—(இவர்கள்) யமதூதர் (வரும் போது) அவருக்கு என்ன சொல்வார்கள். எ—று. (௫௮)

முருகக்கடவுள்து சொருபதரிசனஞ் செய்திருப்பார் யமனுக்கு அஞ்சவேண்டிவதில்லை யென்பது கருத்து.

கிழியும் படியடற் குன்றேறிந் தோன்கவி கேட்டுருகி மிழியுங் கவிக்கற் றிடாந்நப் பீரேர் வாய்நரகக் குழியுந் துயரும் விடாய்படக் கூற்றுவ வுரர்க்குச்செல்லும் வழியுந் துயவும் பகரீர் பகரீர் மறந்தவர்க்கே.

இ—ள். கிழியும்படி—பிளவுபடுமாறு, அடல் குன்று எறித்தோன்—வலிமைபொருந்திய மலையைச் சிதைத்த குமரக்கடவுள்து, கவிக்கெட்டு உருகி—திருப்புகழ்ப் பாமாலைபைக் கேட்டு உள்ளங் கனிந்து, இழியும் கவி கற்றிடாது இரப்பீர்—திருப்புகழ் அல்லாத இழிந்த பாக்களை ஓதாமல் இருக்ககடவீர், எரிவாய் நரகக் குழியும் துயரும்—அக்கினி சுவாலிக்கும் நரகக் குழியினதீயல்பும் துன்பமும், விடாய்படக் கூற்றுவன் ஊர்க்குச் செல்லும் வழியும்—கொடிய தாகமுண்டாகி வருத்த யமலோகஞ் செல்லும் கொடிய வளியினது இயல்பும், துயவும்—அறிவு மயக்கமும், பகரீர் பகரீர் மறந்தவர்க்கு—(முருகக்கடவுளை) மறந்தவர்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லுங்கள் சொல்லுங்கள். எ—று. (௫௯)

நரகவேதனையையும் யமலோகவழியின் கஷ்டத்தையும் நோக்கி முருகக்கடவுளை இடைவிடாது யாவநந் துகித்தல் வேண்டுமென்பது கருத்து.

போருபிடி யுங்களி றும்வினை யாடும் புனச்சீறுமான் றருபிடி காவல சண்முக வாவேனச் சாற்றிநித்த மிருபிடி சோறுகொண் டிட்டுண் டிருவினை யோமிறந்தா லோருபிடி சாய்பநங் காணுது மாய வுடம்பிதுவே.

இ—ள். பொருபிடியும் களிதும்—போர் செய்யும் பெய்யாணையும் ஆண்டாணையும், வினையாடும் புனம்—வினையாடும் (கிண்கி)

கொல்லையிலே, சிறுமான் தருபிடிக்காவல—சிறுமான் பெற்ற பெண்பாளை போன்ற வள்ளி நாயகியாரது தலைவரே, சண்முக— அறுமுகக்கடவுளே, வா—என்முன்னே வந்தருள்வீராக, எனச் சாற்றி—என்று அறித்து, நித்தம் இரு நெஞ்சமே—மனமே தினசு தோறும் தியானித்திருக்கக் கடவை, சிடிசோறு கொண்டு இட்டு—பிரயன்னமாவதெடுத்து இரப்போர்க்குக் கொடுத்து, உண்டு இரு நீயும்—புசித்து இருப்பாயாக, வினையோம் இறந்தால்—நல் வினை நீவினைக்கிடாகப் பிறந்த நாம் சாகுமிடத்து, மாய உடம்பு இது—மாயாகாரியமாகிப் இச்சரீரம், ஒருபிடி சாம்பரும் காணுது—ஒருபிடியுள்ளன தாகிய சாம்பலுக்கும் பற்றாது. எ—று (௫௭)

சரீரத்தை வினையோற்றாது முருகக்கடவுளைப் போற்றி நல்லறஞ் செய்திருத்தலே நமக்கு அகியென்பது கருத்து.

தேற்றிப் புகங்கதீர்ச் செவ்வேனல் காக்கின்ற நீலவள்ளி முற்றுத் தனத்திற் கினிய பிரானிக்கு முல்லையுடன் பற்றுக்கையும் வெந்து சங்கராம வேளும் படவழியாற் செற்றுக் கினியவன் தேவேந்தர லோக சீகாமணியே.

இ. எ. தெற்றிப் புகங்கதீர்ச் செவ்வேனல்—முதிராத பச்சைக் கதிரையுடைய செத்திணையை காக்கின்ற—காவல்செய்யும், நீல வள்ளி—நீலநிறத்திணையுடைய வள்ளிநாயகியாரது, முற்றுத் தனத்திற்கு—என்றும் இளமை நீங்காத தணங்களுக்கு, இனிய பிரான்—உலப்புடைய பெருமான் (யாரெனில்), இங்கு முல்லை யுடன் பற்று ஆக்கையும் வெந்து—கருப்புவிடறும் முல்லைமலர்ப் பாணமும் விருப்பப்படும் சரீரமும் வெந்து, சங்கராமவேளும்—போரிணையுடைய மனமதனும் மாயும்படி, விழியால் செற்றுக் கினியவன்—நெற்றிக்கண்ணிலுலே எரித்த சிவபெருமானுக்கு இனியகுமாரரும், தேவேந்தரலோக சீகாமணியே—தேவேந்தர லோகத்துக்கு முடிமணி போன்றவருமாகிய முருகக்கடவுளே. எ—று. (௫௮)

முருகக்கடவுள் தாம் தேவேந்தரலோகத்துக்கு அதிபதியா யிருந்தும் அற்ப குறவள்ளிக்கு உலப்பான நாயகாரானது அவர் பெருங்கருணையினது இபல்லைக் குறிக்கின்றது என்பது கருத்து.

போங்கார வேலையில் வேலைவிட டோனநூர் போலுதல வேங்கா யினும்வரு மேற்பவர்க் கிட்ட திடாமல்வைத்த வங்கா ரமுழங்கள் சிங்கார வீடு மடந்தையநுத் சங்காத மோகேடு வீருயிர் போமத் தனிவழிக்கே.

இ. எ. பொங்கு—பொங்குகின்ற, ஆரம் வேலையில்—முத்திணையுடைய சமுத்திரத்தின்மேல், வேலை விட்டோன்—வேலாயுத்தனைப் பிரயோகித்த முருகக்கடவுளது, அருள்போல்—திருவருள்போல, உதவ எங்காயினும் வரும்—எவ்விடத்தேயாயினும் உதவவரும், ஏற்பவர்க்கு இட்டது—இரப்போருக் கிட்டபொருள், இடாமல் வைத்த வங்காரமும்—சுயாமல் திரட்டிவைத்த பொன்னும், உங்கள் சிங்காரவிடும்—உங்கள் ஆலங்கார விடும், மடங்கையரும்—பெண்களும், சங்காதமோ—துணையாமோ, கெடுவீர்—கேட்டை நாடுபவர்களே, உயிர்போம் அத்தனிவழிக்கு—உயிர் நீங்கிச் செல்லுகின்ற அக்கொடிய தனிவழிக்கு. எ—று. (௫௯)

மரணகாலத்திலே மெய்த்துணை முருகக்கடவுள் திருவருளும் வறியார்க்குச் செய்த தருமமுமாக என்பது கருத்து. சிந்திக் கிலேவின்னு சேவிக் கிலேன்றண்டைச் சிற்றடியை வந்திக் கிலேனென்றும் வாழ்த்து கிலேன்மயில் வாகனனைச் சந்திக் கிலேன்பொய்யை நிந்திக் கிலேனுண்மை சாதிக்கிலன் புந்திக் கிலேசமுங் காயக கிலேசமும் போக்குதற்கே.

இ. எ. சிந்திக்கிலேன்—அடியேன் நினைப்பதுமில்லை, நின்று சேவிக்கிலேன்—நின்றுதொழுவதுமில்லை, தண்டைச் சிற்றடியை—தண்டையனிக் கிதியபாதங்களை, வந்திக்கிலேன்—வணங்குவதுமில்லை, வாழ்த்துகிலேன்—துசிப்பதுமில்லை, மயில்வாகனனைச் சந்திக்கிலேன்—மயில்வாகன தையுடைய முருகக்கடவுளைத் தரிசிப்பதுமில்லை, பொய்யை நிந்திக்கிலேன்—பொய்யை அவமதிப்பதுமில்லை, உண்மை சாதிக்கிலேன்—உண்மையைப் பேசுவதுமில்லை புந்திக் கிலேசமும் காயக் கிலேசமும் போக்குதற்கு—மனக் கவலையையும் உடற்கவலையையும் நீக்கும்பொருட்டு. எ—று.

துன்பத்துடைக்க விரும்பினால் மனம் வாக்குக்காயங்களால் முருகக்கடவுளை வழிபடல் வேண்டுமென்பது கருத்து. (௬௦)

வரையற் றவுணர் சீரமற்று வாரிதி வற்றச்சேற்ற
புரையற்ற வேலவன் போதித்த வாபஞ்ச பூகழமற்
றுரையற் றுணர்வற் றூடலற் றுயிரற் றுபாயமற்றுக்
கரையற் றிருளற் றேனதற் றிருக்குமக் காட்சியதே.

இ-ள். வரையற்று—கிரொளஞ்ச மழியப்பெற்று, அவுணர்
சிரம் அற்று—அசுரர் தலைகள் இழக்கப்பெற்று, வாரிதிவற்ற—
சமுத்திரஞ் சுவலும் படியாக, செற்ற—அழித்த, புரை அற்ற
வேலவன்—குற்றமில்லாத வேலாயுதத்தைபுடைய முருகக்கடவுள்,
போதித்த ஆ—உபதேசித்த விதம், பஞ்சபூதமும் அற்று—பஞ்ச
பூகங்களுள் கெட்டு, உரை அற்று—வாக்குங்கெட்டு, உணர்வு
அற்று—அறிவுக்கெட்டு, உடல் அற்று—உடம்புக்கெட்டு, உயிர்
அற்று—உயிருக்கெட்டு, உபாயம் அற்று—தொடக்கமுக்கெட்டு,
கரையற்று—முடிவுக் கெட்டு, இருளற்று—மயக்கமும் கெட்டு
எனதற்று—எனதென்னுஞ் செருக்குக் கெட்டு, இருக்கும்—சுக்
யாக இருக்கின்ற, காட்சியது—நிலையினை புடையது. எ—று. (சுக)

எனக்கு முருகக் கடவுள் உபதேசித்தது தத்துவாதித நிலை
பென்பது கருத்து.

ஆலுக் கணிகலம் வேண்டலை மாலை யகிலமுண்ட
மாலுக் கணிகலந் தண்ணைந் துழாய்மயி லேறுமையன்
காலுக் கணிகலம் வானோர் முடியுந் கடம்புக்கையில்
வேலுக் கணிகலம் வேலையுந் தூணு மேருவுமே.

இ-ள். ஆல—(ஆனந்தத்தாண்டவம்) ஆடுகின்ற, உக்கு—சிவ
பெருமானுக்கு, அணிகலம் வெண் தலை மாலை—ஆபரணம்
வெண்மையான கபாலங்களாலாகிய மாலை, அகிலம் உண்ட
மாலுக்கு—உலகத்தைக் கர்ப்பத்தே யடக்கிய விஷ்ணுவுக் . அணி
கலம் தன் அம் துழாய்—ஆபரணம் குளிர்ச்சி பொருத்திய
அழகிய தளசி, மயில் ஏலும் ஐயன் காலுக்கு—மயிலிலே சஞ்
சரிக்கும் பெருமானாகிய முருகக்கடவுளுடைய திருவடிகளுக்கு,
அணிகலம் வானோர் முடியும் கடம்பும்—ஆபரணம் தேவர்களது
முடியும் கடப்பமாலையும், கையில்வேலுக்கு அணிகலம் வேலையும்
தூணும் மேருவும்—(அவர்) திருக்கையிலேயுள்ள வேலாயுதத்

துக்கு ஆபரணம் சமுத்திரமும் தூணும் கிரொளஞ்சமலைபுமாம்.
எ—று. (சுஉ)

சிவபெருமான் பிரம விஷ்ணுக்களது கபாலங்களை யணிய
தால் உலகங்களை யொடுக்குவர்; விஷ்ணு அமிர்தவடிவாகிய
துழாயையணிதலாற் காப்பர்; சுப்பிரமணியக்கடவுள் யாதும்
அணியாத அடியாரைக் காப்பர் என்பது கருத்து.

பாதித் திருவுருப் பச்சேன் றவர்க்குத்தன் பாவனையைப்
போதித்த நாதனைப் போர்யே லனைச்சேன்று போற்றியுய்யச்
சோதித்த மெய்யன்பு போய்யோ வழகு தோழதுருக்ச்
சாதித்த புத்திவந் தேங்கே யேனக்கிங்ஙன் சந்தித்ததே.

இ-ள். பாதித் திருஉரு—பாதித்திருவடிவம், பச்சேன்ற
வர்க்கு—பச்சை நிறமாகவுடைய சிவபெருமானுக்கு, தன்
பாவனையை—(குடிலைக்குத்) தாங்கொண்ட பொருளை, போதித்த
நாதனை—உபதேசித்த பெருமானை, போர் வேலனை—போர்த்
தொழிலுக்குரிய வேலையுடைய கடவுளை, சென்று போற்றி உய்ய
—போய்த் துதித்த ஈடேறலாமென்று, சோதித்த—ஆராய்ந்து
பார்த்த, மெய்யன்பு—உண்மைப் பத்தியானது, பொய்—பொய்
யாய்சிட்டது, ஓ—ஐயோ, அழுது தொழுது உருகி சாதித்த
புத்தி—கண்ணீர்விட்டுக் கும்பிட்டுள்ளங்கரைத்து (போலியன்பு)
காட்டிய மனமானது, வந்து எங்கே எனக்கு இங்ஙன் சந்தித்தது
—எப்படி எனக்கு இங்கேவந்து கூடிற்று. எ—று. (சுஉ)

திடபத்தியினுலன்றி முருகக்கடவுளைத் தரிசித்து ஈடேற
லாகாதென்பது கருத்து.

பட்டிக் கடாவில் வருமந்த காவனைப் பாரறிய
கூட்டிப் புறங்கண் டலாது வீடென்வெய்ய தூணைப்போய்
முட்டிப் போருதசெவ் வேற்பெரு மாடிரு முன்புநின்றேன்
கட்டிப் புறப்புட டாசத்தி வாளென்றன் கையதுவே.

இ-ள். பட்டிக்கடாவில் வரும் , அத்தகா—உக்கிரமான
எருமைக் கடரவிலேறி வருகின்றயமனே, உன்னைப் பாரறிய—
உன்னை உலகம் அறியும்படி, வெட்டிப் புறங்கண்டு அவரது—
வெட்டி முதுகிட்டோடும்படி செய்யாமல், வீடென்—விடமாட்

டேன், வெய்ய ரூரணப்பொய் முட்டிப் பொருத பெருமான்
கிருமுன்பு நின்றேன்—கொடிய ரூரணச் சென்று தாக்கிப் போர்
செய்து வென்ற குமாரக்கடவுளது சந்திரியில் நிறைந்தேன் கட
டிப் புறப்படா—வீரகவசத்தைத் தரித்துக் கொண்டு வெளியே
வாடா, சத்திவாள்—முருகக்கடவுளுடைய அதுக்கிரக வல்லமை
யாகிய வாளாயுதம், என்னையது—என்னையிலேயுள்ளது. எ—று

முருகக்கடவுளது அதுக்கிரகம் பெற்றேன்; இனி இயம
னுக்கு அஞ்சேன் என்பது கருத்து.

வேட்டுங் கடாமிசைத் தோன்றும் வேங்குற்றன் வீங்கியிற்றூர்
கட்டும பொழுது விடுவிக்க வேண்டுங் கராசலங்க
ளேட்டுக் குலகிரீ யேட்டுமவிட் டோடவேட் டாதவேளி
மட்டுக் புறதய விரிக்குக் கலாப மயூரத்தனே.

இ-ள், வேட்டுங் கடாமிசைத் தோன்றும் வெம் கூற்றன்—
கொம்பினிலே தாக்கும் எருமைக்கடாவின மீது வெளிப்படும்
கொடிய யமன், விடும் கயிற்றால்—விசுவ கயிற்றினால், கட்டும்
பொழுது—கட்ட எத்தனிக்கும்பொழுது, விடுவிக்கவேண்டும்—
என்னைமீட்டருளல் வேண்டும், கராசலங்கள் எட்டும்—(திக்கு)
யானைகள் எட்டும், குலகிரீ எட்டும்—குலபருவதங்கள் எட்டும், விட்டு
ஓட—நிலைகெட்டோட, எட்டாத வெளி மட்டும் புறதய—மனத்
தக்கும் எட்டாத ஆகாய வெளிவரையுஞ் செல்ல, வீரீக்கும் கலாப
மயூரத்தனே—விரிக்குக் தோகையினைபுடைய மயில்வாகனமேறும்
முருகக்கடவுளே. எ—று. கரா-அசலம்-கராசலம், காம்-லக,
அசலம்-மலை. கையையுடைய மலைபான்றிருத்தலின் யானை
கையலை மென்பப்பட்டது. (கரு)

முருகக்கடவுளே, யமன் கைப்படாமல் அடியேனைக் காத்த
தருள வேண்டு மென்பது கருத்து.

நீர்க் குமிழிக்கு நிகரென்பர் யாக்கைநில் லாதுசெல்வம்
பார்க்கு மிடத்தந்த மின்போலு மென்பர் பசித்துவந்தே
யேற்கு மவர்க்கிட வேன்னினேக் கேணு மெழந்திரப்பார்
வேற்கு மரற்கள் பிலாதவர் ஞான மிகவுநன்றே.

இ-ள் நீர்க்குமிழிக்கு—நீரிலுண்டாகிக் கணத்தில் மாய்கின்ற
குமிழிக்கு, நிகர் என்பர் யாக்கை—இனையென்று சொல்லுவர்
சீரம், நில்லாது—அது நிலையுடையதன்று, செல்லம்—செல்வ
மானது, பார்க்கும் இடத்து—ஆராய்ந்து பார்த்தால், அந்த மின்
போதும் என்பர்—அங்கே தோன்றிமறையும் மின்னலையொத்த
தென்பார்கள், பசித்து வந்த ஏற்பவர்க்கு—(உள்ளவாறு) பசி
கொண்டவந்து இரப்பவர்களுக்கு, இட என்னில் அன்னம் இட
வேண்டுமென்றால், எங்கேனும் எழுகிறபுறப்பார்—எவ்விடத்துக்
காயினும் புறப்பட்டுப் போவார்கள், வேல் குமாரத்து அன்பு இலா
தவர் ஞானம் மிகவும் நன்று—வேலைபுடைய குமாரக்கடவுளிடத்
தில் பத்தியில்லாதவர்களுடைய வாய்ஞானமானது மிகவும் நன்றா
யிருக்கின்றது. எ—று. (கரு)

முருகக்கடவுளிடத்து பத்தியில்லாதவர்கள் வாய்ஞானம்
பேசுவதன்றி தருமஞ்செய்யார்கள் என்பது கருத்து.

பெறுதற் கரிய பிறவியைப் பெற்றுநீன் சிற்றடியைக்
குறுகிப் பணிந்து பெறக்கற் றிலேன்மத கும்பகம்பத்
தறுகட் சிறுகட் சங்க்ராம சயில சரசவல்லி
யிறுகத் தழவுங் கடகா சலப்பன் வீருபுயனே.

இ-ள் பெறுதற்கு அரிய பிறவியைப் பெற்றும்—அடை
தற்கு அரிதாகிய இம்மானிடப் பிறவியை அடைந்தும், நின்
சிற்றடியைக் குறுகிப்பணிந்து—தேவநீருடைய சிறியநிருவடி
களை யணுகி வணங்கி, பெறக் கற்றிலேன்—அடைய அறிவு
பெற்றேனில்லை, மதகும்பத்து கண் சிறுகண்—மதமும் மத்தகமும்
கோபத்தினைபுடைய சிறியகண்களும், சங்க்ராமசயிலம்—பேர்த்
தொழிலும் பொருந்திய மலைபோன்ற ஐயிராவதத்திணித்தே
பிறத்த, சரசவல்லி—சரச விளையாட்டினைபுடைய கொடிபோன்ற
தெய்வயானையை, இறுகத்தழவும்—கெடுங்க அணைக்கும், கடக
அசலம்—கங்கணம் பொருந்திய மலைபோன்ற, பன்னிருபுயனே—
பன்னிரண்டு தோள்களைபுடைய கடவுளே. எ—று. (கரு)

கடைத்தற்கரிய இம்மானிடப் பிறவியிலேயே முருகக்கடவுள்
கிருவடியை அடைய முயலவில்லேண்டும் என்பது கருத்து.

சாடுஞ் சமரத் தனிவேன் முருகன் சரணத்திலே
யோடுங் கருத்தை யிருத்தவல் லார்க்குக் கம் போய்ச்சகம் போய்ப்
பாடுங் கவுரி பவுரிகோண் டாடப் பசுபதிந்
றும் போழுது பரமாயிருக்கு மதீதத்திலே.

இ-ள். சாடும்—தாக்குகின்ற, சபரத்தனிவேல்—போரினை யுடைய ஒப்பற்ற வேலாயுதத்தை யுடைய, முருகன் சரணத்திலே—முருகக்கடவுளுடைய திருவடியிலே, ஒழிங் கருத்தை—விடயங் களிலே தீர்சின்ற மனத்தை, இருத்த வல்லார்க்கு—ஒருவழிப் படுத்தி சிறுத்த வல்லவர்களுக்கு, உதம் போய்—யுகங்கள் அவர்கள் அறிபாமற் கழிந்து, சகம் போய்—உலகம் முடிந்து, பாடுங் கவுரி—களித்துப் பாடுங் காளிதேவி, பவுரிகொண்டாட—வலமிடமான சக்காக்கத்தாட, பசுபதி பிள்ளும் பொழுது—ஆளம் நாயக ராகிய சிவபெருமான சிலைபெற்று ஆனந்த தாண்டவஞ்செய்யுங் காலத்திலே, பரமாயிருக்கும் அதிதத்திலே—தத்துவாதீதத்திலே பாழுத்தி நிலையாயிருக்கும். எ—று.

(சுஅ)

முருகக்கடவுளுடைய திருவடியைத் தியானித்திருக்கும் யோகிகள் பிரமையகாலவரையும் ஜீவன் முத்தராயிருந்து பாழுத்தி யடைவர் என்பது கருத்து.

தந்தைக்கு முன்னத் தனிஞான வாளோன்று சாதித்தருள் கந்தச் சுவாமி யேனைத்தேற் றியபின்னர்க் காலன்வேம்பி வந்திப் பொழுதென்னை யென்சேய லாந்சத்தி வாளோன்றி னற் சீந்தத் துணிப்பன் றணிப்பருங் கோபதீர் துலத்தையே.

இ-ள். தந்தைக்கு—தமது தந்தையாகிய, சிவபெருமானுக்கு முன்னம்—முன்னொருகாலத்திலே, தனிஞான வான் ஒன்று—ஒப்பற்ற ஞானவாட்படை பொன்வற, சாதித்தருள்—நாட்டி யருளிய, கந்தச்சுவாமி—கந்தசுவாமி, என்னைத்தேற்றிய பின்னர்—என்னைத் தெளிவித்தபின்பு, காலன்—யமன், வெம்பி வந்து இப்பொழுது என்னை என்செயலாம்—கொடுத்த லுந்து இப்பொழுது என்னை என்னசெய்தல் கூடும், சத்திவான் ஒன்றினால்—ஞானசத்தி யாகிய ஒருவாளால், சிந்த—சிதறுமபடி, துணிப்பன்—வெட்டு வேல், தனிப்பு அரும் கோபதீர் துலத்தை—(அவனுடைய) தனித்தற்கு அரிய கோபத்துக் கிடமாகிய தீரிஞலத்தை எ—று.

முருகக்கடவுள் எனக்கருளிய ஞானவான் யமனுடைய தீரி ஞலத்தை வெட்டி அவனை முதுகிடச் செய்யுமென்பது கருத்து.

விழிக்குத் துணை தீரு மேன்மலர்ப் பாசங்கண் மெய்ம்மைகுன்று மொழிக்குத் துணை முரு காவேனு நாயங்கண் முன்புசெய்த பழிக்குத் துணையவன் பன்னிரு தோளும் பயந்ததனி வழிக்குத் துணை வடி வேலுஞ்சேங் கோடன் மயூரமுமே.

இ—ள். விழிக்குத்துணை—அடியேன் கண்களுக்கு உற்ற துணையாவன, தீரு மெல் மலர்ப் பாசங்கள்—மென்மையினை யுடைய திருவடிகள், மெய்ம்மைகுன்று மொழிக்குத்துணை—சத்தியக் தவறாத வாக்குக்குத் துணையாவன, முருகா எனு நாமங்கள்—முருகா முருகா எனனு நாமங்கள், முன்பு செய்த பழிக்குத்துணை—முன்னே செய்த தீயினைக்குத் துணையாவன, அவன் பன்னிரு தோளும்—முருகக்கடவுளுடைய பன்னிரண்டு புயங்களுமாம், பயந்த தனிவழிக்குத்துணை—அடியேன் அஞ்சும் தனிவழிக்குத் துணையாக வருவன, வடிவேலும் செங்கோடன் மயூரமுமே—கூர்மை பொருத்திய வேலாயுதமும் திருசெங்கோட்டில் வாழு முருகக் கடவுளது மயில்வாகனமுமேயாம். எ—று. (எ0)

முருகக்கடவுளுடைய திருவடிகளும் நாமங்களும் பன்னிரு தோளும் வேலும் மயிலும் என் நெஞ்சில் நீங்காநிருத்தலால் அடியேன் யாதுக்கும் அஞ்சேன் என்பது கருத்து.

கருத்தி யேனுய்ப்படி சும்பித்து வாயுவைச் சுற்றிமுறித் தருத்தி யுடம்பை யோறுக்கிலென் னஞ்சீவ யோகமெனுங் குருத்தை யறிந்து முகமா றுடைக்குரு நாதன்சொன்ன கருத்தை மனத்தி லிருந்துங்கண் டர்முத்தி கைகண்டதே

இ-ள். தருத்தி எனும்படி சும்பித்து வாயுவைச் சுற்றி முறித்து அருத்தி உடம்பை—வாயுவைச் சுற்றி மடக்கிப் புகட்டி உடம்பைத் தருத்தியென்று சொல்லும்படி சும்பித்து, ஒறுக்கில் என்னும்—வருத்தலால் என்ன பபனுண்டாதும், சிவயோகம் எனும்—சிவயோகம் என்னும், குருத்தை அறிந்து—உட்பொருளை அறிந்து, முகம் ஆறு உடைக் குருநாதன் சொன்ன—ஆறு தீரு முகங்களை யுடைய சிவகுருமுர்த்தி உபதேசித்த, கருத்தை மனத்தில்

இருத்தும் பொருளை மனத்தில் இருத்துங்கள், முத்தி
கைகண்டது—முத்தி சித்தித்தல் நிச்சயமாகம். கண்டிர்—முன்னிகை
அசை. எ—று. (எக)

அடையோகத்தால் உடம்பை வருத்தாது முருகக்கடவுளுப
தேசப்படி சிவியாகஞ் செய்து முத்தியை யடைவது எளிதென்பது
கருத்து.

சேந்தனைக் கந்தனைச் சேந்தோட்டு வேற்பனைச் சேங்கடர்வேல்
வேந்தனைச் சேந்தாழி நூல்விந்த தோனை விளங்குவள்ளி
காந்தனைக் கந்தக் கடம்பனைக் கார்மயில் வாகனைச்
சாந்தனைப் போது மறவா தவர்க்கோடு தாழ்வில்லையே.

இ-ள். சேந்தனை—சிவந்த திருமேனியையுடைய முருகக்
கடவுளை, கந்தனை—கந்தகவாமிசைய, செங்கோட்டு வெற்பனை—
திருச செங்கோட்டு மையை யுடையவரை, செம சடர்வேல் வேந்
தனை—செவியநிரலும் பொருந்திய வேலாபுதந்தையுடைய கட
வுளை, செந்தமிழ்தூல் விரித்தனை—செந்தமிழ்க்கு இலக்கண
தூல் செய்த குமாரக்கடவுளை, விளங்கு வள்ளி கார்தனை—
அழகினுள் விளங்குகின்ற வள்ளி மனைவாளரை, கந்தக்கடம்பனை
—நறுமணம் வீசும் கடம்பமையை யுடையவரை, கார்மயில்
வாகனை—நீல நிறம்பொருந்திய மயிலவாகனத்தை யுடையவரை
சாந்தனைப்போதும்—இமைப் போதாயினும், மறவாதவர்க்கு—
மறவாதிருப்பவர்க்கு, ஒருதாழ்வு இல்லை—ஒரு குறைவில்லை. எ—று
குமாரக்கடவுள் செய்த தமிழ் இலக்கணம் குமாரம். அதுவே
அகத்தியர்க் குபதேசித்த இலக்கணம். (எஉ)

முருகக்கடவுளை இமைப்போதும் மறவாதவர்க்கு ஒருகுறை
வும் வராதென்பது கருத்து.

போக்கும் வரவு மீரவும் பகலும் புறப்புழர்ளும்
வாக்கும் வடிவு முடிவுநில் லாதொன்று வந்துவந்து
தாக்கு மனோலயந் தானே தருமெனைத் தன் வசத்தே
யாக்கு மறுமுக லாசொல் லொணுநீந்த வானந்தமே.

இ-ள். போக்கும் வரவும்—(நிரிடத்திலிருந்து தூரத்துக்குப்)
போதலும் (தூரத்திலிருந்து) வருதலும், இரவும் பகலும்—

(ஒடுக்கத்துக்கும் முயற்சிக்குங் காரணமாகிய) இராப்பகலும், புறம்
பும் உள்ளும்—புறமும் அகமும், வாக்கும் வடிவும்—சொல்லும்
உருவமும், முடிவும்—(முதலும்) முடிவும், இல்லாது—இல்லாமல்,
ஒன்று—ஒருபொருள், வந்து வந்து—இடைவிடாது வந்து தாக்கு
கின்றது, மனோலயந்தானே தரும்—மனவொடுக்கத்தைத் தானே
தருகின்றது, எனைத் தன் வசத்தே ஆக்கும்—என்னைத் தனது வச
மாக்குகின்றது, அறுமுகவா—ஆறாதிரு முகங்கையுடைய கட
வுளே, சொல்லொணாது இந்த ஆனந்தம்—இந்தப் பேரின்பம் இத்
தன்மைத்தென்று சொல்ல முடியாது. எ—று. (எஉ)

காலதேசவியவ காரங்களைக் கடந்து வாக்கு மனதீ தமாயுள்ள
பரவஸ்துவிலே இரண்டறக்கலந்து கிடக்கும் ககாதுபவம் சொல்ல
முடியாதென்பது கருத்து.

அராப்புனை வேணியன் சேயருள் வேண்டு மவிழ்ந்தவன்பாற்
குராப்புனை தண்டையந் தாடோழ வேண்டுங் கொடியலைவர்
பராக்கற வேண்டு மனமும் பதைப்பறல் வேண்டுமென்று
லீராப்பக லற்ற விடத்தே யிருக்கை யெளிதல்லவே.

இ-ள். அராப்புனை வேணியன்—சர்ப்பத்தைச் சடையிலே
தரித்த சிவபெருமானுடைய, சேய் அருள் வேண்டும்—திருக்
குமாரருடைய அதுக்கிரகம் வேண்டும், அவிழ்ந்த வன்பால் குராய்
புனை—அலர்ந்த வலிய நிலத்துக் குராமலரை அணிகின்ற, தண்டை
ஆம்தாள் தொழல் வேண்டும்—தண்டை பூண்ட அழகிய பாதங்
களை வணங்குதல் வேண்டும், கொடிய ஐவர் பராக்கு அறல்
வேண்டும்—கொடிய ஐம்புலன்களினது கவர்ச்சி நீங்குதல் வேண்
டும், மனமும் பதைப்பு அறல்வேண்டும் என்றால்—மனமும் விஷயங்
கள்மேற் செல்லும் சேட்டை நீங்கி அடங்குதல் வேண்டும் என்றால்,
இராப்பகல் அற்ற இடத்தே இருக்கை எளிதல்ல—இரவு பகல்
என்றும் வேறுபாடு இல்லாமல் என்றும் பிரகாசமாயுள்ள தலத்தி
லிருக்கும் பாக்கியம் எளிதிற கிடைப்பதன்று. எ—று. (எஉ)

சித்தியானந்த தவத்திலிருத்தற்கு மனவடக்கமும் முருகக்கட
வுள் அதுக்கிரகமும் இன்றியமையாதன விவன்பது கருத்து.

படிக்கின் றிலைபழ னித்திரு நாமம் படிப்பவர்தான்
முடிக்கின் றிலைபழ காவுன் கிலமுசி யாமலிட்டு
மிடிக்கின் றிலைபழ மானந்த மேற்கொள விம்மினிம்மி
நடிக்கின் றிலைதேஞ்ச மேதஞ்ச மேது நமக்க்சியே.

இ-ள், படிக்கின்றிலை பழனித்திருநாமம்—பழனி என்னும் திருநாமத்தை உச்சரிக்கின்றாயிலை, படிப்பவர் தான் முடிக்கின் றிலை—உச்சரிக்கும் தொண்டர்களுடைய பாதங்களைச் (சிரமேற்) குடுகின்றாயிலை, முருகா என்னை—முருகாவென்று துதிக்கின்றாயிலை, முசியாமல் இட்டு மிடிக்கின்றிலை—வருந்தாமல் வறியவர்க்குக் கொடுத்த வறுமையடைகின்றாயிலை, பாம ஆகந்த மேல்கொள—மேலான சுகமானது அதிகரிக்கும்படி, விம்மி விம்மி—அழுதழுது, நடிக்கின்றிலை—ஆனந்தக் கூத்தாடுகின்றாயிலை, நெஞ்சமே தஞ்சம் ஏது நமக்கு இனி—மனமே இனி சமக்குப் புகலிடம் யாது, எ—து. (எடு)

முருகக்கடவுளது திருநாமங்களை யுச்சரித்து வறியார்க்குக் கொடுத்திலை நமக்குஅதியான துணையாம் என்பது கருத்து.

கோடாத வேதனுக் கியான்செய்த குற்றமென் குன்றெறிந்த தாடாள னேதென் றண்கைக் குமரநின் றண்டையந்தாள் தூடாத சென்னிய நாடாத கண்ணுந் தோழாதகையும் பாடாத நாவு மெனக்கே தேரிந்த படைத்தனனே.

இ-ள், கோடாத வேதனுக்கு—கோட்ட மில்லாத பிரம தேவனுக்கு, யான் செய்த குற்றம் என்—அடியென் செய்த தீமை யென்ன, குன்று எயிந்த தாடாளனே—கிரௌஞ்ச மலையைப் பிளந்த வீரத்திறலுடையகடவுளே, தென் தணிகைக் குமர—அழகிய தணிகாசலத்திலுள்ள குமாரக்கடவுளே, நின் தண்டையும் தாள்—உமது தண்டையணிந்த அழகிய திருவடிகளை, தூடாத சென்னியும்—அணியாத சிரசையும், நாடாத கண்ணும்—நோக்காத கண்களையும், தொழாத கையும்—கும்பிடாத கைகளையும், பாடாத நாவு—பாடித் துதியாத நாவையும், எனக்கே—அடியேனுக்கென்றே, தெரிந்து படைத்தனன்—(பிரமதேவர்) ஆராய்ந்து படைத்தீர், எ—து. (எசு)

முருகக்கடவுளே, தேவரீரை நியமமாக வழிபடும் அவயவங்களைப் பெற்றேனிலை யென்பது கருத்து.

சேல்வாங்கி கண்ணியர் வண்ணப் படியோதரத் சேரவேண்ணி மால்வாங்கி யேங்கி மயங்காமல் வெள்ளி மலையெனவே கால்வாங்கி நிற்குங் களிற்றுன் கிழத்தி கழுத்திற்கட்டு நூல்வாங் கிடாதன்று வேல்வாங்கி பூங்கழு தோக்குநேஞ்சே.

இ-ள், சேல்வாங்கு கண்ணியர்—சேல் மற்சத்தை உவமை யாகப் பெறும் கண்களையுடைய பெண்களது, வண்ணப் படியோதரம் சேர—அழகிய தனங்களை அணைவதற்காக, எண்ணி—நினைத்து, மால்வாங்கி ஏங்கி மயங்காமல்—மோகங் கொண்டு ஏங்கித் திகையாமல், வெள்ளிமலை எனவே—வெள்ளி மலையென்றே சொல்லும்படியாக, கால்வாங்கி—கால்களைப்பெற்று, நிற்கும் களிற்றுன்—கிற்றலை யுடைய (பெரிய) யானையையுடைய இத்திர னது, கிழத்தி கழுத்திற்கட்டும்—தேவியாகிய இத்திராணி தனது கழுத்திலே தரித்த, நூல் வாங்கிடாது—மங்கலிய சூத்திரத்தைக் களைந்து அமங்கலையாகாதபடி, அன்றுவேல் வாங்கி—அந்நாளில் வேலெடுத்தவராகிய முருகக்கடவுளது, பூங்கழல் நோக்கு நெஞ்சே—மனமே மலர்போலும் திருவடிகளைச் சிந்திப்பாயாக.

நூலைக் கொன்று இத்திரனைக் காத்து இத்திரரணியைச் சுமங்கலையாக்கிய கருணாநிதியாகிய முருகக்கடவுளைச் சிந்திப்பவர்க்குத் துன்பமில்லை யென்பது கருத்து. (எஎ)

கூர்கோண்ட வேலனைப் போற்றும் லேற்றங்கொண்ட டாவீர்காள் போர்கோண்ட கால னுமைக்கொண்டு போமன்று பூண்பனவுந் தார்கோண்ட மாதரு மாளிகை யும்பணச் சாளிகையு மார்கோண்டு போவரை யோகேடு வீர்நும் மறிவிண்மையே.

இ-ள், கூர்கோண்ட வேலனை—கூர்மைபொருந்திய வேலாயுதத்தையுடைய முருகக்கடவுளை, போற்றாமல்—துதியாமல், ஏற்றம் கொண்டு ஆடுவீர்காள்—செருக்குக் கொண்டு திரிகின்றவர்களே, போர்கோண்டகாலன் உமைக்கொண்டு போம் அன்று—போர்த் தொழிலையுடைய யமன் உம்மைப் பிடித்துக் கொண்டு போகும் நாளில், பூண்பனவும்—ஆபரணங்களும், தார்கோண்ட மாதரும்

—மாலைகொண்ட பெண்களும், மாளிகையும்—அலங்கார வீடும், பணச்சாஸிகையும்—பண்ப்பையும், ஆர்கொண்டு போவர்—யார் கொண்டுபோகப் போகின்றார்கள், ஐயோ கெடுவீர் தும் அறிவின்மையே—ஐயோ கெடப் போகின்றீர்கள் உமது அநியாமை தான் இருந்தபடி என்ன. எ—று. (எ-அ)

உலகத்தோரே சூன் தன் செல்வத்தையும் பராக்ரமத்தையும் மதித்துக் குலநாசப்பட்டதை யெண்ணிச் செருக்கொழிந்து தருமஞ்செய்த முருகக்கடவுளை வழிபட்டுய்யுங்கள் என்பது கருத்து. பந்தாடு மங்கையர் சேங்கயற் பார்வையிற் பட்டுழலுந் சீந்தா குலத்தனைத் தீர்த்தநுள் வாய்சேய வேள்முருகா கோந்தார் கடம்பு புடைதூழ் தீருத்தணிக் குன்றினிற்குங் கந்தா விளங்கும ராவம ராவதி காவலனே.

இ-ள். பந்தாடு மங்கையர்—பந்து விளையாடும் பெண்களது, செங்கயல் பார்வையில் பட்டு—சிவந்த வரிகளையுடைய கயல் மற்சம் போலும் கண்களினது வீச்சிற் சிக்கி, உழலும் சிந்தாகுலம் தன்னைத் தீர்த்து அருள்வாய்—அலைசின்ற மனத்துயரத்தை நீக்கியருள்வீராக, செய்யவேல்முருகா—சிவந்த வேலையுடைய முருகக்கடவுளே, கொந்தார் கடம்பு புடைதூழ்—வாசம் பொருந்திய கடப்பஞ்சோலை பக்கத்தே சூழப்பெற்ற, சிருத்தணிக் குன்றில் நிற்கும்—சிருத்தணிகை மலையில் எழுந்தருளியிருக்கும், கந்தா—கந்தக்கடவுளே, இளங்குமரா—இளமையினையுடைய குமாரசுவாமி, அமராவதி காவலனே—இச்சிரபுரிக்கு இறைவரே. எ—று.

சிறநின்பக் கலை எனது ரெஞ்சில் உதிராவண்ணம், முருகக்கடவுளே, எனக்கருள் தந்தருளும் என்பது கருத்து. (எ-அ)

மாகத்தை முட்டி வருநெடுங் கூற்றன்வந் தாலென்முன்னே தோகைப் பூவியிற் றேன்றிநிற் பாய்சுத்த நித்தமகத்தித் த்யாகப் பொருப்பைத் தீர்ப்பாந் தகனைத் தீரியம்பகனைப் பாகத்தத்தில் வைக்கும் பரமகல் யாணிதன் பாலகனே.

இ-ள். மாகத்தை முட்டிவரும்—ஆகாயத்தை அளவி வறுகின்ற நெடுங்கூற்றன் வந்தால்—நெடிய யமன்வந்தால், என்முன்னே—அடியேன் முன்னே, தோகைப்பூவியில் தோன்றி நிற்பாய்—

தோகையினையுடைய வாசனமாகிய மயின்மீது வெளிப்பட்டு நிற்பீராக, சுத்த நித்த முத்தி—களங்கமற்ற நித்தியமான முத்தியினை, தீயாகப் பொருப்பை—கொடுத்தருளும் மலைபோலுஞ் சிவனை, தீர்ப்பாந் தகனை—முப்புர தகனரை, தீரியம்பகனை—முக்கண் மூர்த்தியை, பாகத்தில் வைக்கும்—மருங்கில்கொண்ட, பரமகல்யாணி தன் பாலகனே—மேலான மங்கலகுணங்கையுடைய உமாசிகவி யாசது புத்திரரே. எ—று. (எ-அ)

யமன் வருங்காலத்தில் மயின்மீதில் வந்து காத்தருள வேண்டுமென்பது கருத்து.

தாரா கணமெனுந் தாய்மா ரறுவர் தநமுலைப்பா லாரா துமைமுலைப் பாலுண்ட பால னரையிற்கட்டுஞ் சீராவுங் கைபிற் சிறுவானும் வேலுமென் சீந்தையவே வாராத கலந்த காவந்த போதுயிர் வாங்குவனே.

இ-ள். தாராகணம் எனும்—கஷைத்திரத் தொகுதியாகிய, தாய்மார் அறுவர்—கார்த்திகைப் பெண்களாகிய தாய்மார் அறுவரும், தரும் முலைப்பால்—தந்த முலைப்பால், ஆராத—போதாதென்று, உமை முலைப்பால் உண்ட—உமாதேவியாருடைய பாலையுமுண்ட ருளிய, பாலன்—சுமாரக்கடவுள், அரையில் கட்டும்—அரையிலே தரித்த, சீராவும்—கச்சும், கையில் சிறுவானும்—கையிலே தரித்த சிறுவானும், வேலும்—வேலாயுதமும். என் மனத்திற் குடி கொண்டுள்ளன, வாராது அகல் அந்தகா—யமனே வராமல் தூரப் போகக் கடவாயாக, வந்தபோது—(நீ அஞ்சாமல்) வந்தால், உயிர் வாங்குவன்—உன்னைக்கொன் றுன்னுயிரை வாங்கி விடுவேன். எ—று. (எ-அ)

முருகக்கடவுளைச் சாங்கோபாங்கமாகத் தியானித்திருப் போர்க்கு யமவேதனையில்லை யென்பது கருத்து.

தகட்டிற் சீவந்த கடம்பையு நெஞ்சையுந் தாளிணைக்கே புகட்டிப் பணியப் பணித்தரு ளாய்புண்ட, ரீகனண்ட முகட்டைப் பிளந்து வளர்ந்திந்தர் லோகத்தை முட்டவேட்டிப் பகட்டிற் பொருத்திட நிட்டுர தூ பயங்கரனே.

இ-ள். தகட்டிள் சிவந்த கடம்பையும்—பழக்கக் காய்ச்சிய தகடு போலச் சிவந்த கடம்பமலரையும், நெஞ்சையும்— இருதயத்தையும், தாள் இணைக்கே புகட்டி—திருவடி இரண்டி டிலும் சாத்தி, பணியப் பணித்தருளாய்—வணங்கும்படி கட்டளை யிட்டருள்வீராக, புண்டரீகன் அண்ட முகட்டை—பிரமன் படைத்த இவ்வுலக முகட்டை, பிளந்து வளர்ந்து—கிழித்து ஓங்கி வளர்ந்து, இந்தர லோகத்தை முட்ட எட்டி—இக்கிர லோகம் வரையுந் சென்று, பகட்டிற் பொருகிட்ட—ஆண்யானைபோலப் போர்ப்புகித்த, கீட்டுரூர—கொடிய ரூரனுக்கு, பயங்கரனே—அச் சத்தை விளைவித்தவரே. எ—று. (அஉ)

முருகக்கடவுளின் என் நெஞ்சம் உமது திருவடிகளி லழுந்திக் கிடக்க அறுக்கிரகஞ் செய்தருள்வீராக வெண்பது கருத்து.

தேங்கிய வண்டத் திமையோர் சிறைவிடச் சிற்றடிக்கே பூங்கழல் கட்டும் பெருமாள் கலாபப் புரளிமிசை தாங்கி நடப்ப முறிந்தது தூண் றனிந்தனிவேல் வாங்கி யனுப்பிடக் குன்றங்க ளேட்டும் வழிவிட்டவே.

இ-ள். தேங்கிய—மிக கிரம்பிய, அண்டத்து—விண்ணு லகத்து, இமையோர்—தேவர்களை, சிறைவிடச்—சிறை நீங்குபடி, சிற்றடிக்கு—சிறிய திருவடியிலே, பூங்கழல் கட்டும் பெருமான்— அழகிய வீரக்கழலை யணியும் முருகக்கடவுள், கலாபப் புரளிமிசை தாங்கி நடப்ப—தோகையைமுடைய வரகமாயகிய மயிலின் மேற் கொண்டு செல்ல, முறிந்தது தூண் தளம்—ரூரனுடைய சேனை நிலைவிட்டது, தனிவேல் வாங்கி அனுப்பிட—ஓப்பற்ற வேலா யுதத்தை எடுத்துச் செலுத்த, குன்றங்கள் எட்டும் வழிகிட்ட— அட்டகுலமலைகள் (அதற்கு) வழிகொடுத்து விவசின. எ—று.

முருகக்கடவுள் மயில்வாகனத்தின் மேற்கொண்டருளச் சூரன் செருக்கழித்தது என்பது கருத்து. (அஉ)

மைவருங் கண்டத்தர் மைந்தகந் தாவேன்று வாழ்த்துமிந்தக் கைவருந் தொண்டன்றி மற்றறி யேன்கற்ற கல்வியும்போய்ப் பைவருங் கேளும் பதியுங் கதறப் பழகிநிற்கு மைவருங் கைவிட்டு மெய்விடும் போதுன் னடைக்கலமே.

இ-ள். மைவரும் கண்டத்தர் மைந்த கந்தர என்று—நீலம் பொருந்திய மிடற்றிணையுடைய சிவபெருமானது புதலவரே, கந்த கைவரீ என்று சொல்லி, வாழ்த்தும் இந்தக் கைவரும் தொண்டு அன்றி—துதிக்கும் இந்தக் கைவந்த தொண்டை விட, மற்று அறியேன்—வேறென்று மறியேன், கற்ற கல்வியும் போய்— படித்த கல்வியறிவும் மறந்து, பைவரும் கேளும் பதியும் கதற— இளமையிணையுடைய மக்களும் மனையாளும் கதறியழ, பழகி நிற்கும் ஐவரும்—(பிறந்த நான்முதல் நீங்காது) பழகிய ஐம்புலன் களும், கைவிட்டு—கைகிடப் பெற்று, மெய்விடும் போது— சரீரத்தை விட்டு நீங்கும்பொழுது, உன் அடைக்கலம்—யான் உமதடைக்கலம். எ—று. (அச)

முருகக்கடவுளே, வாயாலே துதிப்பதன்றி வேறு தொன் டறியாத வெண்ண இறக்கும்போது ஆட்கொண்டருளல் வேண்டு மென்பது கருத்து.

காட்டிற் குறத்தி பிரான்பதத் தேகருத் தைப்புகட்டின் வீட்டிற் புதுதன் மிகவேளி தேனிந் நாசிவைத்து முட்டிக் கண்டிலழ லாதார நேரண்ட முச்சையுள்ளே யோட்டிப் பிடித்தெங்கு மோடாமற் சாதிக்கும் யோகிகளே.

இ-ள். காட்டில் குறத்தி பிரான்பதத்தே—காட்டின் கண்ணே பிறந்த வேட்டுவப் பெண்கைய வள்ளிராயகயாரது தலைவராகிய சூமரர்க்கடவுளுடைய திருவடிகளிலே, கருத்தைப் புகட்டின்— கருத்தைச் செலுத்தினால் வீட்டிற் புதுதல் மிக எளிதே—மோகை மடைதல் மிகவும் இலகுவன்றோ, விழி நாசிவைத்து—கண்ணே ஆக்கு துனியிற் பொருத்தி, முட்டிக் கண்டை—கண்டை முளுவித்து, முலாதாரம் நேர் அண்டம் மூச்சை—முலாதாரத்துக்கு நேராக வுள்ள ஆகாயத்துக்குச் சுவாசத்தை உள்ளே ஓட்டி—உள்ளே செலுத்தி, பிடித்து எங்கும் ஓடாமல் சாதிக்கும் யோகிகளே— தடுத்து மற்றெங்கும் செல்லாமல் சாதனை செய்யும் யோகிகளே,

யோகிகளே, அடையோகஞ் சாதித் தலையாது முருகக் கடவுள் திருவடியிலே உங்கள் கருத்தை யிருத்தி உய்ப்புங்கள் என் பது கருத்து. (அச)

வேலா யுதன் சங்கு சக்ரா யுதன் விரிஞ் சன்னறியாச்
சூலா யுதன் றந்த கந்த சுவாமி சுடர்க் குடுமிக்
காலா யுதக்கோடி யோனாநு ளாய கவசமுண்டேன்
பாலா யுதம்வநு மோயம னோடு பகைக்கினுமே.

இ-ள். சங்கு சக்ராயுதன் விரிஞ்சன் அறியாத—சங்குசக்கரா யுதங்கடையுடைய விஷ்ணுவும் பிரமனும் (தேடியும்) கரணாத, சூலாயுதன் தந்த—சூலப் படையையுடைய சிவன் தந்தருளிய, வேலாயுதன்—வேலாயுதத்தை யுடைய முருகக்கடவுளும், கந்த சுவாமி—கந்தசுவாமியும், சுடர்க்குடுமிக் காலாயுதக் கொடியோன்—பிரகாசமுடைய சூட்டினையும் காலிலே முள்ளாயுதத்தை யுடைய சேவற்கொடியை யுடையவருமாகிய குமாரக்கடவுளது, அருளாய—திருவருளாகிய, கவசமுண்டு—போர்ச் சட்டையுள்ளது, என்பால்—என்னிடத்தே, ஆயுதம் வருமோ—சூலப்படைக்கலம் வருமோ, யமனோடு பகைக்கினும்—யமனுடன் பகைவந்தாலும்.

முருகக்கடவுள் திருவருளாகிய கவசம் பூண்டிருத்தலால் என்னை யமனுயுதம் தாக்காது என்பது கருத்து. (அச)

குமரா சரணஞ் சரணமேன் றண்டர் குழாந்துதிக்கு
மரரா வதியிற் பெருமா டிருமுக மாறுங்கண்ட
தமராசி வைகுந் தனியான ஞான தபோதனர்க்கிங்
கேமராசன் விட்ட கடையேடு வந்ததினி யென்செயுமே.

இ-ள். குமரா சரணம் சரணம் என்று—குமாரக்கடவுளே திருவடிக்கு அடைக்கலம் அடைக்கலம் என்று, அண்டர் குழாம் துதிக்கும்—தேவகணம் துதிக்கின்ற, அமராவதியிற் பெருமாள்—இந்திர புரிக்கு அதிபதியாகிய குமாரக்கடவுளது, திருமுகம் ஆறும் கண்ட—ஆறுதிருமுகமுற் தரிசித்த, தமராகிவைதும்—முருகக்கடவுளது பரிவாரத்தவராக விருக்கும் தனியான ஞான தபோதனர்க்கு—ஒப்பற்ற ஞானத்தையுடைய முனிவர்களுக்கு, இங்கு எமராசன் விட்ட கடை ஏடு—இங்கே யமராசன் அனுப்பிய மரணவோலை, வந்து இனி என்செய்யும்—இனிவந்து யாது செய்யும். எ—று. (அச)

சுப்பிரமணிய தரிசனஞ் செய்த ஞானிகளுக்கு மரணவோலை யாதஞ் செய்யாது என்பது கருத்து.

வணங்கித் துதிக்க வறியா மனித ருடனணங்கிக்
குணங்கேட்ட துட்டனை யீடேற்று வாய்கொடி யுங்கழுகும்
பிணங்கத் துணங்கை யலகைகோண் டாடப் பிசிதர்தம்வாய்
நிணங்கக்க விக்ரம வேலா யுதந்தோட்ட நிர்மலனே.

இ-ள். வணங்கித் துதிக்க அறியா-பணிந்து தோத்திரஞ் செய்ய அறியாத, மனிதருடன் இணங்கி—மூட மனிதரோடு சேர்ந்து, குணம் கெட்ட துட்டனை—நற்குணம் சிறிதுமில்லாத தீயவனுடைய என்னை, ஈடு ஊற்றுவாய்—உய்விப்பிராக, கொடியும் கழுதும் பிணங்க—காகமும் கழுதும் பின்னிச் சண்டையிட, துணங்கை அலகை கொண்டாட—(விலாவில் இருகையு முடக்கிக் கொட்டியாடலாகிய) துணங்கைக் கூத்தைப் பேய்கள் வகித்துக்கொண்டாட, பிசிதர்தம் வாய் நிணம் கக்க—அரக்கருடைய வாய் மாமிசக் கொழுப்பைக் கக்க, விக்ரமவேல் ஆயுதம் தொட்ட நிர்மலனே—வெற்றியை யுடைய வேலாயுதத்தைச் செலுத்திய மலரகிதரான முருகக் கடவுளே. எ—று. (அச)

அசாரை வென்ற பாரக்கிரமமுடைய முருகக்கடவுளே, மூர்க் களுகிய என்னை யடக்கி ஆட்கொண்டருளுவீராக என்பது கருத்து பங்க நுகனேனைப் பட்டோ லையிலிடப் பண்ணுதனை தங்காலி லிட்ட தறிந்தில னோதனி வேலேடுத்துப் போங்கோதம் வாய்விடப் போன்னஞ் சிலம்பு புலம்பவநு மேங்கோ னறியி வீனிநான் முகனுக் கிருவிலங்கே.

இ-ள். பங்கேருகன்—பிரமன், எனைப்பட்டோலையில் இட—என்னைத் தனது நாமாவளியேட்டிலே எழுதிக்கொள்ள, பண்டு—முன்னொரு காலத்திலே, தனை தன்காலில் இட்டது அறிந்திலனோ—விலங்கு தன்காலிலே பூட்டியதை மறந்தானோ, தனிவேல் எடுத்து—ஒப்பற்ற வேலைக் கையிலேகொண்டு, பொங்கு ஓதம் வாய் விட—பொங்குக் கடல் கதறவும், பொன் அம் சிலம்பு புலம்ப—பொன்மயமாகிய அழகிய கிரொளஞ்சமலை அழவும், வரும் எங்கோன் அறியின்—வருகின்ற எமகிறைவராகிய கந்தசுவாமி அறிந்தால், இனி காண் முகனுக்கு இருவிலங்கே—இனி நான்கு முக முடைய பிரமனுக்கு இரட்டைவிலங்கேயாம். எ—று. (அச)

கப்பிரமணிய தெரண்டனாகிய அடியேனைப் பிரமன் தனது கணக்கேட்டில் எழுந்ததுணியான் என்பது கருத்து.

மாலோன் மருகனை மன்றுடி மைந்தனை வானவர்க்கு மேலான தேவனை மெய்த்ஞான தெரிவத்தை மேதீனியிற் சேலார் வயற்பொழிற் செங்கோடனைச்சேன்று கண்டுதோழ நாலா யிடுங்கண் படைத்திலே நேயந்த நான்முகனே.

இ-ள். மாலோன் மருகனை—விஷ்ணுவினது மருகரை, மன்றுடிமைந்தனை—சிற்சபையிலே ஆனந்த தாண்டவஞ் செய்யுஞ் சிவபெருமானது குமாரரை, வானவர்க்கு மேலான தேவனை—தேவர்களுக்கு அதிபதியாகிய கடவுளை, மெய்த்ஞான தெய்வத்தை—தத்துவஞானத்தை யுபதேசித்தருளும் ஸூர்ந்தியை, மேதீனியில்—இவ்விலகத்திலே, சேலார் வயல்பொழில் செங்கோடனை—சேல் மற்சங்கள் நிறைந்த வயலருகே சேலகையை யுடைய திருச்செங்கோட்டில் எழுந்தருளியிருக்கும் குமாரக்கடவுளை, சென்று கண்டு தொழ—போய்த் தரிசித்து வணங்க, நாலாயிரங்கண் படைத்திலனே அந்த நான்முகன்—அந்த நான்முகப் பிரமன் நாலாயிரங்கண்களை (எனக்குப்) படைத்தானில்லை. எ—று. (கூ)

திருச்செங்கோட்டி. லெழந்தருளியிருக்கும் முருகக் கடவுளுடைய திருவழகைக் கண்டு களித்தற்கு இருகண்ணும் போதா வென்பது கருத்து.

கருமான் மருகனைச் சேம்மான் மகனைக் களவுகொண்டு வநமா குலவனைச் சேவற்கைக் கோளனை வானமுய்யப் போருமா வினைச்சேற்ற போர்வே லனைக்கண்னிப் புகழடன்ற நமா மருவுசெங் கோடனை வாழ்த்துகை சாலநன்றே.

இ-ள். கருமால் மருகனை—கரிய விஷ்ணுவினது மருகரை, சேம்மான் மகனைக் களவுகொண்டு வரும் மாகுலவனை—சிவந்த மானீன்றபுத்திரியாகிய வள்ளிநாயகியரவைக் களவிற்கைக்கொண்ட பெருங் குலத்தவராகிய முருகக்கடவுளை, சேவல் கைக்கோளனை—சேவலைக் கையிற் கொண்ட கடவுளை, வானம் உய்ய—விண்ணுலகம் உய்யுமாறு, பொருமாவினைச்சேற்ற போர்வேலனை—போர்த்தொழில் புரியும் மாமாவடிவெடுத்த குரனைக் கொன்ற

வேலாயுதத்தையுடைய கடவுளை, கண்ணிப்பூசம் உடன்—இளங்கழுக்குகளோடு, தருமா—விருட்சமாகிய மாமரங்களும், மருவுசெங்கோடனை—பொருத்திய திருச் செங்கோட்டுக் கடவுளை, வாழ்த்துகை சால நன்று—துதித்தல் மிகவும் நல்லது. எ—று. (கூ)

தேவரைக் காத்தற்பொருட்டுச் சூரனைக் கொன்ற கருணை நிகியாகிய முருகக்கடவுளைத் துதிப்போர் நன்மை பெறுவாரென்பது கருத்து.

தொண்டர் கண்டண்டி மோண்டுண் டிருக்குத் சுத்தஞானமெனுந் தண்டையம் புண்டரி கந்தரு வாய்சண்ட தண்டவேஞ்சூர் மண்டலங் கொண்டு பண்டண்ட ரண்டங்கொண்மெண்டிமிண்டக் கண்டுருண் டண்டர்விண் டோடாமல் வேறெட்ட காவலனே.

இ-ள் தொண்டர் கண்டு அண்டி—தொண்டர்கள் தரிசித்து நெருங்கி, மொண்டு உண்டு இருக்கும் சுத்த ஞான நறு—அள்ளிக் குடித்து (க்களித்து) இருக்கும் பரிசுத்த ஞானமாகிய தேவையுடைய, தண்டை அம் புண்டரிசும்—தண்டை பொருத்திய அழகிய தாமரையாகிய திருவடிகளை, தருவாய்—தந்தருள்வீராக, சண்ட தண்ட—உக்கிரதண்டஞ் செய்பவனாகிய, வெஞ்சூர்—கொடிய சூரன், மண் தவங் கொண்டு—மண்ணுலகத்தைக் கைக்கொண்டு, பண்டு—முன்னாளில், அண்டர் அண்டம் கொண்டு—தேவலோகத்தைக் கவர்ந்து, மண்டி மிண்ட—நெருங்கி எதிர்க்க, கண்டு—அது கண்டு, உருண்டு அண்டர் கிண்டு ஓடாமல்—புரண்டு தேவர்கள் தமதுலகத்தை விட்டோடாதபடி, வேல்தொட்ட காவலனே—வேலைச்செலுத்திய இரக்காரே. எ—று. (கூ)

முருகக்கடவுளே, சித்திய இன்பத்தைத் தருவதாகிய திருவடித் தாமரையைத் தந்தருளல் வேண்டுமென்பது கருத்து.

முண்கம ழந்தீத் திருமால் வலம்புரி யோசையந்த விண்கமழ் சோலையும் வாய்யங் கேட்டது வேலெடுத்துத் தீண்கிரி சீந்த விளையாடும் பிள்ளை திருவரையிற் கிண்கிணி யோசை பதினு லுலகமங் கேட்டதுவே.

இ-ள். முண்கமழ் உக்கித் திருமால்—(உலகத்தை வயிற்றி லடக்கி வைத்திருந்தமையால்) முன்வாசம் கமழுகின்ற கொப்பூழை

புடைய விஷ்ணுவின் து, வலம்புரி ஓசை—பாஞ்சசன்னியத்தின் ஒலியானது, அந்த விண்கமழ் சோலையும் வானியும் கேட்டது—அவ் விண்ணுலகம் வரைக்கும் கமழுகின்ற சோலையிலும் தடாகத்திலும் கேட்டது, வேல் எடுத்துத் திண்கிரி சிந்த விளையாடும் பிள்ளை—வேலாயுதத்தைக் கையிலேயெடுத்து வலிய மலை சிதறுமாறு விளையாடிய குழந்தையாகிய முருகக்கடவுளுடைய, திரு அரையின் கிண்கிணி ஓசை—திருவரையிலுள்ள சதங்கையொலி, பதினாறு உலகமூலக் கேட்டது—பதினாறு குலகத்திலுங் கேட்டது எ—று.

முருகக்கடவுளினது வெற்றிப்பிரதாபம் பதினாறு குலகத்திலும் வியாபகமாயிற்றென்பது கருத்து. (கூட)

தேள்ரிய வேனலிற் கிள்ளையைக் கள்ளச் சிறுமியேனும் வள்ளியை வேட்டவன் றுள்வேட் டிலைசிறு வள்ளைதள்ளித் துள்ளிய கேண்டையைத் தோண்டையைத் தோதகச் சொல்லு நல்ல வேள்ளிய நீத்தில வித்தார முரலை வேட்ட நெஞ்சே.

இ—ள், தெள்ளிய எனலில் கிள்ளையை—தெளிவாகிய திணைப் புனத்துக் கிளிபோன்றவளை, கள்ளச்சிறுமி எனும் வள்ளியை—வேட்டுவச்சாதிச் சிறுபெண் எனப்படும் வள்ளிநாயகியை, வேட்டவன் தான்வேட்டிலை—வீரும்பினவனாகிய முருகக்கடவுளது பாதங்களை விரும்பினாயில்லை, சிறுவள்ளை தள்ளித் துள்ளிய கெண்டையை—சிறுவள்ளைத் தண்டுபோலும் காதளும் நீண்டோடித் தள்ளித் துள்ளும் கெண்டையின் போலும் கண்ணையும், தோண்டையை—கொல்வைக்கனிபோலும் உதட்டையும், தோதகச்சொல்லை—மாயச் சரசமொழிகளையும், நல்ல வெள்ளிய கித்தில வித்தார முரலை—சுத்த வெண்மையான முத்துப்போலும் வரிசையினைபுடைய பற்களையும், வேட்ட நெஞ்சே—வீரும்பியுழலும் மனமே. எ—று.

சிற்பின்பத்தை நாடியுழலும் மனமே, பேரின்பசாதனமாகிய முருகக்கடவுளுடைய திருவடிகளை நாடுவாயாக வென்பது கருத்து. (கூச)

யான்று எனினுஞ்சோ லீரண்டுங் கேட்டாலன்றி யாவருக்குந் தோன்றுது சத்தியந் தோல்லில்ப் பெருநிலஞ் சூகரமாய்க் கின்றான் மருகன் முருகன்குந் பாகரன் கேள்வியிறுந் சான்றரு மற்ற தனிவேளிக் கேவந்து சந்திப்பதே.

இ—ள், யான் தான் எனும் சொல் இரண்டும்—நான் தான் என்னுஞ் சொற்கள் இரண்டாலு முண்டாகிய துவிதனானமானது, கேட்டால் அன்றி—மாண்டவிடத் தன்றி, யாவருக்கும் தோன்றுது—ஆருக்கும் தோன்றுது, சத்தியம்—மெய்ஞ்ஞானமாகிய, தொல்லைப் பெருநிலம்—பழமையினைபுடைய பெரியபூமியை, சூகரம் ஆய்—பன்றியாகி, கீற்றான் மருகன்—துளைத்த விஷ்ணு வினது மருகரும், முருகன்—முருகக்கடவுளும், க்ருபாகரன்—கிருபைக் கிருப்பிடமா யுள்ளவருமாகிய சூமாரக்கடவுளது, கேள்வியினால்—உபதேசத்தினால், சான்று—நிறைந்து, ஆரும் ஆற்ற தனிவேளிக் கே—வேறொருவருநிலல்லா ஒப்பற்ற சிதாகாயத்திலே, வந்து சந்திப்பது—சென்று இரண்டறக்கலத்தல். எ—று.

சத்தியமாகிய சந்திப்பு யான்தான் எனுஞ் சொலிரண்டும் கேட்டாலன்றித் தோன்றுதென முடிக்க.

முருகக்கடவுளுபதேசத்தால் துவிதபுத்திகெட்டு அத்துவித நிலை கைகூடுமென்பது கருத்து. (கூட)

தடக்கோற்ற வேண்மயி லேயிடர் தீரத் தனிவிடனி வடக்கிற் கிரிக்கப் புறத்திநிள் றேகையின் வட்டமிட்டுக் கடற்கப் புறத்துங் கதிர்க்கப் புறத்துங் கனகசக்கரத் திடர்க்கப் புறத்துந் திசைக்கப் புறத்துந் திரிகுவையே.

இ—ள், தடக்கோற்ற வேண்மயிலே—விசாலமாகிய வெற்றியை புடைய முருகக்கடவுளது மயில்வாகனமே, இடர்—பிறவித் துன்பத்தை, தீர்—நீக்கும், அத்தனி—அத்தக் கேவல மோட்சத்தில், விடல் நீ—எண்ண விவையாயின் நீ, வடக்கில் கிரிக்கு அப்புறத்து—வடக்குமையாகிய சுமேருவுக்கு அப்பால், நின்றோகையின் வட்டம் இட்டு—உனது தோகையால் வட்டமிட்டுப் புறத்து, கடற்கு அப்புறத்தம்—பெரும்புறக் கடலுக்கு அப்பாலும், கதிர்க்கு அப்புறத்தம்—சூரிய மண்டலத்துக்கு அப்பாலும், கனகசக்கரத் திடர்க்கு அப்புறத்தம்—பொன்மயமான சக்கரவாளகிரிக்கு அப்பாலும், திசைக்கு அப்புறத்தம்—பத்துத் திசைகளுக்கு அப்பாலும், திரிகுவையே—கவலையின்றித் திரிவாயன்றே. எ—று.

மயிலே அடியேன் பிறவிநோய்தீர்த்து மோகும் பெற்றால் உனக்கு இவ்வுலகத்தில் வேலையிலை யென்பது கருத்து. (கூச)

[அடியேன் மோஷம் பெறுங்காலும் முருகா முருகாவென் றோலமிடுங்கோறும் முருகக்கடவுளைச் சுமந்துகொண்டு பறந்து வரும் பாரவேளை உனக்கு இல்லாமற் போய்விடும். நீ சுவேசுவை யாய் என்கேனுந் திரியலாம் என்பது சூறிப்பு.]

சேலிற் நிகழ்வயற் சேங்கோடை வெற்பன் செழங்கலபி யாலிற் தனந்தன் பணுமுடி தாக்க வதீர்ந்ததீர்ந்து காலிற் கிடப்பன மாணிக்க ராசியும் காசினியைப் பாலிக்கு மாயனும் சக்ரா யுதழம் பணிமுமே.

இ—ள். சேலின் நிகழ்வயல் செங்கோடை வெற்பன்—சேலி னாலே விளங்குமின்ற வயல்குழந்த திருச்செங்கோட்டு மலையை யுடைய முருகக்கடவுளது, செழங்கலபி—சிறந்த மயில்வாகனம்; ஆலிந்து அந்தன் பணுமுடி தாக்க—களிந்து ஆகிசேடனது பட முடி களை (ககாலிலே பிடித்து) ச்தாக்க, அதீர்ந்து அதுகீர்ந்து— கடுங்கி நடுங்கி, காலில் கிடப்பன—அதன் காலிலே கிடக்கும் பொருள்களாவன, மாணிக்க இராசியும்—மாணிக்கக் குவியலும், காசினியைப் பாலிக்கும் மாயனும்—பூமியைக் காக்கும் விஷ்ணுவும் சக்ராயுதழம் பணிமுமே—(விஷ்ணுவினது) சக்கரமும் சங்குமே யாம். எ—று. (கௌ)

சப்பிரமணியக்கடவுள் விஷ்ணுவுக்கு மேலானவர் என்பது கருத்து.

கதிதனை யொன்றையுங் காண்கின் றிலேனாகந்த வேன்முருகா நதிதனை யன்னபோய் வாழ்விலன் பாய்நரம் பறப்போதிந்த பொதிதனை யங்கொண்டு தீண்டாடு மாறேனைப் போதவிட்ட விதிதனை நொந்து நொந்திங் கேயென்றன் மனம்வேகின்றதே

இ—ள். கதிதனை ஒன்றையும் காண்கின்றிலேன்—புகலீடம் ஒன்றையும் அடியேன் காணவில்லை, கந்த வேல்முருகா—கந்த சுவாமீ வேலையுடைய முருகக்கடவுளே, நதிதனை அன்ன பொய் வாழ்வில்—ஆற்றுப்பெருக்கை யொத்த பொய்யாகிய உலகவாழ் விலே, அன்பாய்—ஆசைகொண்டு, நரம்பால் சீபாதித்த—நரம்பு களால் ஆக்கப்பட்ட, பொதிதனைக் கொண்டு—பொதியாகிய சரீ ரத்தைச் சுமந்துகொண்டு, தீண்டாடும் ஆறு—வருந்தும் பொருட்டி,

என்னைப் போதவிட்ட—என்னைச் சென்றுமுலும்படி விடுத்த, விதி தனை நொந்து நொந்து—ஊழை கினைந்து வருந்தி வருந்தி, இங்கே —இவ்விடத்தில், எந்தன் மனம் வேகின்றது—எனது மனம் எரிக்கின்றது. எ—று. (கௌ)

பொய்யாகிய உலகவாழ்வுக்கு ஆசைகொண்டு இவ்வுடலைச் சுமந்துதிரியு மெனக்கு முருகக்கடவுளே கதிகாட்டி யருளு மென் பது கருத்து.

காவிக் கமலக் கழலுடன் சேர்த்தேனைக் காத்தருளாய் தூவிக் குலமயில் வாகன னேதுனை யேதுமின்றித் தூவிப் படரக் கோழுகோம் பிலாத தனிக்கொடிபோற் பாவித் தனிமனந் தள்ளாடி வாடிப் பதைக்கின்றதே.

இ—ள். காவிக் கமலக் கழலுடன் சேர்த்து—சிவந்த தாமரை மலர்போலும் திருவடிக்கண்ணே சேர்த்து, எனைக் காத்தருளாய்— அடியேனை இரகலித்தருள்வீராக, தூவிக் குலமயில் வாகனனே— தோகையினையுடைய உத்தமஜாதி மயிலே வாகனமாகவுடைய கட வுளே, தூனை ஏதுமின்றி—தூனை யாதுமில்லாமல், தூவிப் படரக் கொழுகொம்பு இலாத தனிக்கொடிபோல்—பற்றிப்படர்வதற்கு பற்றுக்கொடில்லாத தனிக்கொடிபோல், பாவித் தனிமனம்—பாவி யாகிய தூனையற்ற மனமானது, தள்ளாடி வாடிப் பதைக்கின்றது —தளர்த்து மெலிந்து துடிக்கின்றது. எ—று. (கௌ)

ஆதாரமின்றித் தளர்த்துகிற்கும் அடியேனுக்குத் தேவரீர் திருவடிகளைப் பற்றுக்கோடாகத் தத்தருள்வீராக வென்பது கருத்து.

இடுதலைச் சற்றுங் கருதேனைப் போதமி லேனையன்பாற் கேடுத லிலாத தோண்டரிற் கூட்டியவா க்ரோளஞ்சுவேற்பைய யடுதலைச் சாதித்த வேலோன் பிறவி யறவிச்சிறை விடுதலைப் பட்டது விட்டது பாச வினைவில்ங்கே.

இ—ள். "இடுதலைச் சற்றுங் கருதேனை—வறியார்க்குக் கொடுக்குந் தொழிலைச் சிறிதும் என்னுத வென்னை, போதம் இலேனை—ஞானமில்லாத வென்னை, அன்பால்—தமது பெருங் கருணையிலே, கேடுதல் இலா—குறைவில்லாத, தொண்டரில்—

அடியார் கூட்டத்தில், கிரொளஞ்ச வெற்பை—கிரொளஞ்ச மலையை, அடுக்கைச் சாதித்த—பிளந்த, வேலோன்—வேலையுடைய முருகக் கடவுள், கூட்டிய ஆ—சேர்த்தவழி, பிறவியற—அடியேன் பிறவி நோய் நீங்க, இச்சிறை விடுதலைப் பட்டது—இவ்வுடம்பினுட்பட்ட சிறை நீங்கியது, விட்டது பாசவினை விலங்கு—பாசபந்தமும் கர்மபந்தமும்மரகிய விலங்கும் ஒழிந்தது. எ—று. (ஊ00)

முருகக்கடவுள் தமது பெருங்கருணையினாலே அடியேன் பிறவி நோயைத் தீர்த்தருளினாரென்பது கருத்து.

நூற்பயன்

சலங்காணும் வேந்தர் தமக்குமஞ்சார்யமன் சண்டைக்கஞ்சார் துலங்கா நரகக் குழியனு கார்துட்ட நோயனு கார் கலங்கார் புலிக்குக் கரடிக்கும் யானைக்குக் கந்தனன்னூ லலங்கார னூற்று னோருகவி தான்கம் றறிந்தவரே.

இ—ள். சலங்காணும் வேந்தர் தமக்கும் அஞ்சார்—கோபத்தைவிடாது கோக்கியிருக்கும் கொடிய அரசருக்கும் அஞ்சமாட்டார்கள், யமன் சண்டைக்கு அஞ்சார்—யமன் வரும் போது அவனோடு பேராடுதற்கு அஞ்சமாட்டார்கள், துலங்கா நரகக் குழி அணுகார்—அசையாத நரகக்குழியை யடையமாட்டார்கள், துட்டனோய் அணுகார்—கொடிய ரோகங்களைப் பெற மாட்டார்கள், கலங்கார் புலிக்கும் கரடிக்கும் யானைக்கும்—புலி கரடி யானை முதலிய கொடிய மிருகங்களுக்கும் அஞ்சமாட்டார்கள், கந்தன் நன்னூல் அலங்காரம் நூற்றுள்—கந்தசுவாமி மேல தாகிய நல்லநூலாகிய அலங்காரம் நூறுபாடலுள், ஒருகவிதான் கற்று அறிந்தவர்—ஒரு பாட்டையாயினும் ஒதியுணர்ந்தவர்கள். எ—று. (க00)

கந்தரலங்காரத்தை நியமமாக ஒதிவருவோர் இம்மையில் இராசபய முதலிய தன்பமும் மறுமையில் நரகத்துன்பமும் அடை யார் என்பது கருத்து.

தனிப்பாடல்கள்

திருவடி யுந்தண்டை யுஞ்சிலம் புஞ்சிலம் பூருவப்
டோருவடி வேலுங் கடம்புந் தடம்புய மாறிரண்டு
மருவடி வான வதனங்க ளாறு மலர்க்கண்களுந்
குருவடி வாய்வந்தே னுள்ளங் குளிரக் குதிகோண்டவே.

இ—ள். திருவடியும் தண்டையும் சிலம்பும்—அழகிய சிற்றடி களும் தண்டைகளும் சிவம்புகளும், சிலம்பு ஊடு உருவப் பொரு வடிவேலும்—மலை உள்ளால் உருவம்படி பொருத கூர்மையினை யுடைய வேலாயுதமும், கடம்பும்—கடம்பமாலையும், தடம்புயம் ஆறிரண்டும்—அகன்ற தோள் பண்ணிரண்டும், மரு வடிவு ஆன வதனங்கள் ஆறும்—ஒன்றுடன் ஒன்று பொருந்திய வடிவியை யுடைய திருமுகங்கள் ஆறும், மலர்க் கண்களும்—மலர்போன்ற திருக்கண்களும், குரு வடிவாய்—திரண்டு குருமூர்த்தியாகி, வந்து—எழுந்தருளியவந்து, உள்ளம் குளிர—என்மனமானது குளிர, குதிகொண்டன—குதித்தன, (ஓடிவந்து வெளிப்பட்டன) எ—று.

முருகக்கடவுள் தமது அங்கங்களோடு குருமூர்த்தியாகி வெளிப்பட்டருளினார் என்பது கருத்து. (க)

இராப்பக லற்ற விடங்காட்டி யானிருந் தேதுதிக்கக்
குராப்புனை தண்டையந் தாளந ளாய்கர் கூப்பிட்டநாள்
கராப்பகக் கோன்றக் கரிபோற்ற நின்ற கடவுண்மேச்சும்
பராக்கரம வேல நிருதசங் கார பயங்கரனே.

இ—ள். இராப்பகல் அற்ற இடம் காட்டி—இரவும் பகலு மில்லாத சிதாகாயத்தைக் காட்டி, யான் இருந்தேதுதிக்க—அடியேன் இருந்தபடி யிருந்து தோத்திரஞ் செய்யும்படி, குராப்புனை தண்டை ஆம் தாள் அருளாய்—குராமலர் அணிந்த தண்டையினை யுடைய அழகிய திருவடிகளைத் தந்தருள்வீராக, கரி கூப்பிட்ட நாள்—(கஜேந்திரன் என்னும்) யானை ஆதிமூலமே என்று அபய மிட்டழைத்தபோது, கராபடக்கொன்று—முதலை மாபும்படி கொன்றொழிந்து, அக்கரி போற்ற நின்ற—அந்தயானை துதிக்கும்படி தோன்றிய, கடவுள் மெச்சும்—விஷ்ணு புகழ்ந்து பாராட்டுகின்ற,

பரகர்வேல—வலிமை பொருந்திய வேலாயுதத்தை யுடையவரே, நிருத சங்கார—அசாரரைச் சங்கரித்தவரே, பயங்கரனே—அசாருக்கு அச்சத்தைத் தருபவரே. எ—று. (உ)

முருகக்கடவுளே உயிமை இடையருது துதித்தக் கொண்டு ருக்குமாறு அடியேனை வைத்தருளல் வேண்டும் என்பது கருத்து.

திருச்செங்கோட்டு முருகக்கடவுள்துதி.

செங்கேழுந்த சீனவடிவேலுந் திருமுசுழம்
பங்கே நிரைத்தநற் பன்விரு தோளும் பதுமமலர்க்
கோங்கே தாளத் தோரியுஞ்செங் கோடைக் குமரனேன
வேங்கே நினைப்பினு மங்கேயென் முன்வந் தேதீர்நிற்பனே.

இ—ள். செம் கேழ் அடுத்த சினவடிவேலும்—சிவந்த நிரம் பொருந்திய கோபத்துக்கிடமாகிய கூரியவேலாயுதமும், திருமுசுழம்—சிலவிய முகங்களும், பங்கே நிரைத்த—இருபாகத்திலும் வரிசையாகவுள்ள, நல் பன்விருதோளும்—நல்ல பன்னிரண்டு புயங்களு முடைய, பதுமமலர்க் கொங்கு தாளம் சொரியும்—தாமரைப் பூத் தோளும் முத்தும் சொரிசின்ற, செங்கோடைக் குமரன் என—செங்கோட்டுமலையி லெழுந்தருளியிருக்கும் குமரசுவாமி என்று, எங்கே நினைப்பினும்—எவ்விடத் திருந்து நினைத்தாலும், அங்கே என்முன் வந்து எதிர் கிற்பன்—அவ்விடத்தே அடியேனுக்கு முன்பாக வந்து எதிரே நின்றருளுவர். எ—று. (ங)

எங்கேயிருந்து நியானிக்கினும் குமரக்கடவுள் அங்கே விரைந்து வந்தருளுவர் என்பது கருத்து.

திருத்தணிகைக் குமரக்கடவுள்துதி.

ஆவிக்கு மோசம் வருமா றறிந்துன் னாருட்பதங்கள்
சேவிக்க வேன்று நினைக்கின்றி லேன்வினை தீர்த்தருளாய்
வானித் தடவயல் சூழந் திருத்தணி மாமலைவாழ்
சேவற் கொடியுடையானே யமர சீகாமணியே.

இ—ள். ஆவிக்கு மோசம் வரும் ஆறு அறிந்து—உயிருக்குக் கேடுவரும் வழியை உணர்ந்து, உன் அருட்பதங்கள் சேவிக்க—தேவரீரது அருள்பொருந்திய திருவடிகளைக் தொழுதற்கு, என் றும் நினைக்கின்றிலேன்—எந்நாளும் எண்ணுகின்றேனில்லை, வினை

தீர்த்தருளாய்—அடியேன் பழவினைகளை நீக்கியருள்வீராக, வாவித் தடவயல் சூழும்—வானிகளையுடைய பரந்த வயல்கள் சூழப்பெற்ற, திருத்தணிமர மலைவாழ்—திருத்தணிகை யென்னும் பெரிய மலையில்வாழும், சேவற்கொடி யுடையானே அமர சீகாமணியே—கோழிக்கொடியை யுடையவரே தேவர் சீரோரத்தினமே. (ச)

முருகக்கடவுளே உயிருக்கு வரும் மோசத்தை நினையாதிருக்கும் அடியேனுடைய பழவினையைத் தீர்த்தருளும் என்பது கருத்து.

செந்தூர்க் கந்தர்துதி.

கொள்ளித் தலைபி லெழும்பது போலக் குலையுமென்ற
னுள்ளத் தயரை யொழித்தரு ளாயொரு கோடிமுத்தந்
தேள்ளிக் கொழிக்குங் கடற்செந் தின்மேவிய சேவகனே
வள்ளிக்கு வாய்த்த வனேமயி லேறிய மாணிக்கமே.

இ—ள். கொள்ளித்தலையில் எழும்பு அதுபோல—இருதலைக் கொள்ளியினிடத்தே யகப்பட்ட எழும்பைப்போல, குலையும் என் தன்குலைகின்றவெனது, உள்ளத் தயரை—உள்ளத்துத் துன்பத்தை, ஒழித்தருளாய்—நீக்கியருள்வீராக, ஒருகொடி முத்தம்—அளவில் வாத முத்துக்களை, தெள்ளிக் கொழிக்கும்—தெரித்துக் கொழிக்கும், கடல் செத்தின்மேவிய—கடலினையுடைய திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளிய, சேவகனே—வீரரே, வள்ளிக் குவாய்த்தவனே—வள்ளிநாயகியாருக்குக் கிடைத்த உவப்பானவரே, மயில் ஏறிய மாணிக்கமே—மயில்வாகனங் கொண்டருளிய மாணிக்கம்போலும் முருகக் கடவுளே. எ—று. (ஊ)

கந்தகவரம், வகையறியாது பதைக்கு மடியேன் தயரத்தை நீக்கியருள்வீராக வென்பது கருத்து.

நீலம் பிடித்தேம பாசஞ் சுழற்றித் தோடர்ந்துவருங்
காலன் றனக்கொரு காலுமத் சேன்கடன் மீதேழந்த
வாலங் குடித்த பேருமான் குமார னறுமுகவன்
வேலுந் திருக்கைய முண்டே நமக்கொரு மெய்த்துணையே.

இ—ள். சூலம் பிடித்த—சூலாயுதத்தைக் கையிலே பிடித்து, எமபாசம் சுழற்றி—கட்டும் பாசக்கயிற்றைந் சுழற்றிக்கொண்டு

தொடர்ந்துவரும்—விடாது நெருங்கிவருகின்ற, காலன் தனக்கு
 ஒருகாலும் அஞ்சேன்—யமனுக்கு ஒருபோதும் பயப்பட மாட்
 டேன், கடல் மீது எழுந்து ஆலம் குடித்த பெருமான்—பாற்கடலி
 லுண்டாகிய ஆலகால விஷத்தை யுண்டருளிய சிவபெருமானது,
 குமரன் அறுமுகவன்—குமாராகிய அறுமுகக்கடவுளது, வேலும்
 திருக் கையும் உண்டே நமக்கு மெய்த்துணை—வேலாயுதமும் திருக்
 கைகளும் நமக்கு உண்மைத் துணையாகவுண்டு. எ—று. (சு)

முருகக்கடவுளது வேலாயுதமும் திருக்கரமும் மெய்த்
 துணையாயிருத்தலால் யான்யமனுக்கு அஞ்சேன் என்பது கருத்து.

[கந்தரலங்காரம் முற்றிற்று.]

2974.

